

dwars

Studentenblad Universiteit Antwerpen • www.dwars.be • Nummer 65 • Jaargang 10 • April 2011 • GRATIS

Het orakel Chomsky
Afscheid van Campina
Clara Cleymans en Ellen Van Den Eynde

Antwerpen

- 12 **Kiesweek**
De handleiding
- 20 **Centerfold**
Wikings in De Roma
- 28 **Antwerpen boven**
Het Grootstedelijk Gewest
- 33 **Column Maarten Inghels**
De Nuttelozen van de nacht

Onderwijs

- 10 **Kort**
Over onderwijs
- 11 **Wijsbegeerte bedreigd**
Steeds minder proffen?
- 14 **Onderzoeker**
Naar zorgtechnologie
- 18 **Opinie**
SRUA pleit voor onderwijs
- 26 **Campinaria**
Een club op instorten

Noam Chomsky

Wegens genialiteit en gebrek aan concurrentie staat Chomsky bekend als 's werelds grootste intellectueel. In Brussel orakelde hij als vanouds over hoe fout het loopt in de wereld.

Campinaria

In 2012 gaat studentenhome Campina tegen de vlakte. Hoewel de studenten van vereniging Campinaria nog actie voerden, lijkt het afscheid van hun thuis onafwendbaar. Een reportage.

Inhoud

dwars 65

Cultuur

- 04 **Clara Cleymans & Ellen Van Den Eynde**
Sterren op de campusvloer
- 32 **Maarten Inghels**
Niet in een hokje te stoppen
- 36 **Rewind**
Wat we vroeger leuk vonden
- 38 **Woord & Beeld**
- 39 **Jangocomix**
- 39 **dwars** luistert naar ...

Maatschappij

- 03 **Editoriaal**
De toekomst winnen
- 16 **Noam Chomsky**
Het linkse orakel van MIT
- 22 **De Internationale Editie**
Met European Humanities University
- 35 **UitgePERSt**
Satire
- 40 **dwars** in ... Noorwegen

Antwerpen boven

Hoewel ze over veel praten lijken politici in hun gesprekken over een staats hervorming de belangrijkste uitdaging van de eenentwintigste eeuw over het hoofd te zien: wat met de grootstad?

Maarten Inghels

Meer nog dan de meest productieve nutteloze van de nacht is Maarten Inghels talentvol dichter. Drie jaar en vele lovende woorden later verschijnt met 'Waakzaam' de opvolger van zijn debuutbundel 'Tumult'.

De toekomst winnen

editoriaal

“We go to war.”

Het moet geweldig zijn om die zin luidop in het parlement uit te spreken. Het is een mediagenieke uitspraak die alle weekendkranten een dag later graag citeren. Ik ga het nog eens schrijven, zo goed voelen deze vier woorden aan: *we go to war*. Wat is Engels toch een dankbare taal om heldhaftig in te zijn.

Ten oorlog dus. Daar zijn we het allemaal over eens. *United we stand* in plaats van *divide et impera*. De grote consensus over de Belgische inbreng in operatie Odyssey Dawn staat in fel contrast met het gebakkelei over kernenergie in de nasleep van de verwoeste reactoren van Fukushima. Het is opvallend dat bij een ideologische beslissing – militair ingrijpen in het buitenland – geen debat nodig is, terwijl een wetenschappelijk advies – investeer in groene energie of het klimaat gaat om zeep – wel ideologisch wordt geïnterpreteerd. Dat heeft voornamelijk met urgentie te maken. De slachtpartijen in Bosnië en Rwanda in de jaren 90 konden plaatsvinden door de afwezigheid van militaire bescherming voor onschuldige burgers. Die herinnering en het verlangen naar een vernieuwde relatie van het Westen met de Arabische wereld maken snel handelen mogelijk. Het is een oude politieke les, maar een buitenlandse vijand verenigt de natie. Jammer dat de opwarming van de aarde de status van Kadhafi nog niet heeft bereikt.

Vraag is nu wanneer de heroïsche overwinningwoorden “*Mission accomplished*” in het parlement weerklinken. Sinds toenmalig Amerikaans president George W. Bush in 2003 in Afghanistan een toespraak met die titel hield, zijn de woorden echter wat aangebrand. Een oorlog beginnen, is gemakkelijker dan er een afronden, zeker als de doelstellingen van een militaire interventie onduidelijk zijn. De wereldbekende intellectueel Noam Chomsky zei op 16 maart in Brussel nog dat Kadhafi niet voor het Internationaal Strafhof in Den Haag moest verschijnen, omdat hij over voldoende olie beschikte. Twee dagen later besloot de internationale gemeenschap de Libische leider niet langer zijn gang te laten gaan. Ongetwijfeld kan het olieargument ook gebruikt worden om deze actie te verklaren, maar dat zou cynisch zijn.

Er loopt dus een rode draad door de natuurramp in Japan en de oorlog in Libië: de twee apocalyptische nieuwsitems die elkaar de voorbije weken afwisselden, maaken wederom duidelijk dat de grootste uitdaging voor de internationale gemeenschap een radicaal nieuwe energievoorziening is. Het is hoog tijd dat beleidsmakers die strijd aangaan met een ideologieoverschrijdend enthousiasme. President Obama's nieuwe slogan gaat over meer dan groene energie en het valt af te wachten hoe zijn mooie woorden in de praktijk worden gebracht, toch zouden Belgische politici ze mogen overnemen: *win the future*.

YANNICK DEKEUKELAERE, HOOFDREDACTEUR

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad. Dit nummer werd afgesloten op 20/02/2011. Oplage: 3000 exemplaren. V.U.: Yannick Dekeukelaere, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Yannick Dekeukelaere **Adjunct-hoofdredacteur** Floris Geerts

Eindredactie Elisa Hulstaert, Kim Overlaet (verantwoordelijke), Line Magnus

Redactie Annelies Desmet, Alexander Bekaert, Anne Hammers, Ariadne Van den Broeck, Bart Van Balleert, Corto Blommaert, Daan Hafkamp, Elien Verschueren, Maarten Staepels, Marie-Paule Fritschy, Nick De Puyssseleir, Yannick Waumans

Fotografie Bart Goris, Benjamin Theys (verantwoordelijke), Charlotte Briers **ICT** Benjamin Theys **Vormgeving** Celien Joppen (verantwoordelijke), Sophia Simons **Illustratie** Sophia Simons **PR** Sarah Van Alsenoy **Cartoon** JangoJim **Drukkerij** Favorit **Werken mee aan dit nummer** Maarten Inghels, Roos Philipsen, Jasper Léonard, Isabeau Vogeeler

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad Universiteit Antwerpen, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Sterren op de campusvloer

Soapactrices Clara Cleymans en Ellen Van Den Eynde

Clara Cleymans en Ellen Van Den Eynde hebben heel wat gemeen: beide zijn ze frisse verschijningen, gevierde soapsterren en studenten aan onze universiteit. Er zijn echter ook verschillen. De goedlachse Ellen Van Den Eynde, studente Communicatiewetenschappen en bekend als Hanneke uit 'Familie', houdt haar acteerambities momenteel bewust op een lager pitje. Clara Cleymans, master Filosofie, is de rosse vonk uit 'Thuis', 'Dag en Nacht', 'Code 37', 'Tegen de Sterren op', en ook nog eens de winnares van de prijs voor Rijzende Ster bij de Vlaamse Televisie Sterren. Ondertussen is ze ook *talk of the town*. 'Thuis' en 'Familie' staan nog steeds dwars tegenover elkaar maar een boeiend gesprek werd het wel.

WAARSCHUWING: DIT IS FICTIE

De avonturen van jullie personages komen bijna dagelijks op televisie. Zijn jullie trouwe kijkers?

Clara Cleymans Toen ik wist dat ik de rol in 'Thuis' had, ben ik af en toe beginnen kijken. Toen ik op televisie was, heb ik ook gekeken om te zien of het goed was, want op de set heb je soms zo weinig tijd dat je dat niet weet. Het is sinds de zomer geleden dat ik nog een aflevering heb gezien en dat vind ik wel jammer, want ik zie mijn collega's graag bezig, ook al ben ik er ondertussen mee gestopt.

Ellen Van Den Eynde Voordat ik in 'Familie' meespeelde, keek ik ook maar af en toe, zoals waarschijnlijk bij veel mensen een soap zo nu en dan eens opstaat.

Ellen, ben je misschien stiekem een 'Thuis'-fan?

Van Den Eynde (*luid lachend*) Neen!

Hoe is het om jezelf op beeld te zien?

Van Den Eynde Ik ben het ondertussen gewend, maar in het begin is dat heel raar omdat je jezelf ook nog eens iemand anders ziet spelen. Je leert er wel veel van.

Cleymans In het begin is dat inderdaad moeilijk, maar

“

Eén van mijn proffen heeft op een mondeling examen eens om een handtekening gevraagd. Extra punten konder er echter niet van af!

”

nu ben ik het al gewoon. Wat ik nog steeds niet leuk vind om terug te zien, zijn interviews. Ik ben bijvoorbeeld verbaal heel nonchalant omdat ik mezelf wil zijn. Ik wil bijvoorbeeld niet (*begint heel geaffecteerd te praten*) heel geaffecteerd praten. Maar dan vind ik mijzelf net iets te nonchalant. Ik heb ook nogal een vreemde lach. Als ik die hoor, dan moet ik zappen. (*lacht*)

Worden jullie vaak herkend?

Van Den Eynde Soms loop ik over de Meir en krijg ik de ene reactie na de andere, maar soms ook niet.

Cleymans Ik let daar eigenlijk niet zo op, maar dat is ook omdat ik me daar nu een beetje voor afsluit. Vroeger vond ik het leuk om op straat mensen in de ogen te kijken, maar dat doe ik nu veel minder.

Vereenzelvigen sommige mensen jullie met een personage?

Van Den Eynde Ja, vooral oudere mensen doen dat. Ik heb op de set van 'Familie' zelfs eens een echte brief gekregen met daarin: "Veel sterkte en ik hoop dat alles goed gaat met u." (*De moeder van het personage dat Ellen speelt, sterft in 'Familie', nvdr.*) Als ik zo'n reacties krijg, vraag ik me soms af in hoeverre de mensen doorhebben dat het fictie is.

BABES MET VEEL FACEBOOK-VRIENDEN

Worden mensen soms echt lastig?

Cleymans Mij noemen ze soms rosse sprinkhaan, maar het wordt nooit echt vervelend. Een collega, Hans de Munter, heeft bijvoorbeeld ooit een verkrachter gespeeld in 'Thuis'. Toen riepen mensen "Vuile verkrachter!" naar hem, terwijl hij met zijn kindjes over straat liep. Ik vind het raar dat mensen een soap niet kunnen onderscheiden van de werkelijkheid, maar ik snap het ergens ook wel. Soms zie ik iemand op televisie en denk ik ook: die moet ik niet.

Van Den Eynde Ik krijg sinds 'Familie' heel veel vriendschapsverzoeken op Facebook, maar heb er voor gekozen om die niet te accepteren omdat ik mijn Facebookpagina voor mezelf wil houden. Toen ik eens niet meteen reageerde op een zo'n vriendschapsverzoek van iemand die ik niet kende, kreeg ik twee dagen later

een miltje in de trant van: “Je bent al net hetzelfde als al die anderen en je hebt een dikke nek.” Dan probeer ik me dat niet aan te trekken. Mensen vormen snel een mening, al kennen ze je niet. Nu heb ik ook een fanpagina op Facebook.

Niet alleen op Facebook hebben jullie fanpagina's, ook op een website die zich 'specialiseert' in screenshots van vrouwelijk schoon. Zo word je in de positie van babe geduwd. Hoe is dat?

“
Als ik mijzelf op televisie hoor lachen dan moet ik zappen
”

VanDenEynde Ik vind het raar, maar vooral grappig dat mensen zich daarmee bezighouden, omdat op die foto's eigenlijk helemaal niets speciaals te zien is. Uiteindelijk moet je daar maar mee lachen, je kunt er toch niets aan veranderen.

Cleymans Ik vind dat soms heel moeilijk omdat je daar inderdaad echt niets aan kunt doen. Soms zijn dat foto's van een scène waarin je een seconde iets meer inkijk in het décolleté kreeg, en dan knippen ze dat ene beeld er uit. Ze doen dat wel heel goed, ik denk dat ze daar lang mee bezig zijn. *(lacht)* Maar dat babe-imago is iets moeilijks, want als je zegt dat je het niet bent, kom je heel *fake* over. Hoe kun je dat bewijzen? Dan moet je eigen-

lijk al altijd platte schoenen en jeans dragen om je statement te maken. Je wilt er soms gewoon goed uitzien en jezelf opmaken.

Je bent dus bewust met je imago bezig?

Cleymans Ja, en dat is ook heel belangrijk. Wanneer je je daar niets van aantrekt, in bikini poseert en in mannenbladen staat, ga je snel opbranden. Mijn collega Nathalie Meskens (*Meskens en Cleymans spelen samen in 'Tegen de Sterren' op nvdv.*) is nu superpopulair. Ze is een leuke, knappe vrouw met veel humor die niet in die babesfeer zit, en daarom zien alle mensen haar graag bezig.

Clara, het citaat uit Joepie “Als ik droevig ben dan masturbeer ik”, voedt ook wel een beetje je stoute meisjes-imago. Hoe zit dat juist?

Cleymans Goed dat je me daar nog eens over aanspreekt, dan kan ik daar toch iets over zeggen. Dat was gewoon een vragenlijst die ik moest invullen. Ik had geen zin in een saaie bedoening, dus ik dacht: ik ga dat gewoon schrijven. Het is dus waar, maar mensen masturberen ook wel, hé. Joepie is bovendien een blad voor jongeren, dan is het leuk om dat taboe te doorprikken.

Kun je ook van je bekendheid genieten?

Cleymans Ja, soms wel. Het is iets wat toch een *ego-boost* geeft. Iedereen streeft naar erkenning. Als je dan die prijs voor Rijzende Ster krijgt, of ze schrijven iets positiefs over je, dan krijg je ineens erkenning op hele grote schaal. Ik geef toe dat dat

heel fijn is om te horen, maar dat betekent niet dat ik te zelfzeker word. Nu ben ik bijvoorbeeld nog heel bang voor het toneelstuk waarmee ik bezig ben.

Logisch voor je eerste echte theaterstuk. 'De Koepoort 15' is geschreven en geproduceerd door je collega-acteur, ook een student aan onze universiteit, Randall Van Duytekomp. Leuk om te doen?

Cleymans Ja, het is vooral een heel leuke groep en ik denk dat we dat ook uitstralen. Maar de spanning voor theater is veel groter dan voor televisie.

Ellen, jij speelt al iets langer theater.

Van Den Eynde Ik ben op mijn vijftiende begonnen met theater. Ik ben toen in een jeugdgroep terechtgekomen waar ik echt een fantastische tijd heb beleefd. Met het volwassenengEZELSchap dat verbonden is aan die jeugdgroep, heb ik in oktober mijn laatste stuk gespeeld. Momenteel ben ik met drie vrienden aan het brainstormen om zelf iets in elkaar te steken.

ACTEREN OP HET MONDELINGE EXAMEN

Hebben jullie een voorkeur voor televisie, of toch liever theater?

Cleymans Nee, ik kan niet echt kiezen. Ik heb natuurlijk nog niet zoveel theater gedaan, dus het kan dat de liefde daarvoor nog groeit. Nu is het gewoon een hele leuke aanvulling omdat je eindelijk de kans krijgt om werkelijk iets te maken. Televisie bestaat uit één lezing, twee repetities en dan met-

een de opname.

Van Den Eynde Het is een moeilijke keuze omdat de twee totaal verschillend zijn. Bij theater heb je meer adrenaline, want je hebt maar één kans om het goed te doen en er is ook een publiek aanwezig, terwijl je bij televisie gewoon iets opnieuw kunt doen. Maar ik hou ergens wel van die adrenaline. Heel veel stress hebben voordat je kan beginnen, dat vind ik fantastisch. Maar televisie vind ik ook geweldig, het is inderdaad moeilijk kiezen.

Wat is het moeilijkst om te spelen?

Van Den Eynde (*denkt na*) Ik vind het nog steeds het moeilijkst om heel enthousiaste scènes te

“

**Soms vraag ik me af
in hoeverre mensen
doorhebben dat het fictie is**

”

spelen, omdat je die heel snel te enthousiast kunt maken en het dan gespeeld overkomt. Als je iets droevigs moet doen, dan lukt mij dat op een of andere manier beter.

Cleymans Dat begrijp ik. Dat zijn ook de momenten dat je je het minst bewust bent van hoe je er zelf uitziet. Als je een droevige scène moet spelen, kan je dat heel snel aan jezelf koppelen, want als

je verdriet hebt, ben je egocentrischer. Als je echt goed nieuws ontvangt van iemand dan ga je zo spontaan reageren dat je helemaal niet bezig bent met hoe je jezelf moet gedragen. Er is een soort gêne die je moet overwinnen om je echt helemaal open te stellen.

Neem je je werk soms mee naar huis? Voel je je bijvoorbeeld triestig als je een triestige scène hebt gespeeld?

Van Den Eynde Neen, dat blijft daar. Ik ga dan wel heel moe naar huis, want het is heel vermoeiend. Maar het is niet zo dat het op mijn gemoed gaat werken.

Cleymans Meestal laat ik dat achter omdat de sfeer op een set zo leuk is. De sfeer kan zelfs zo leuk zijn dat het heel moeilijk wordt om jezelf in te leven in je personage. Het is wel zo dat je, als je een heel vrolijk iemand moet spelen, ook op de set heel veel energie hebt en heel sociaal bent. Of het tegenovergestelde: in 'Code 37' speelde ik een iets ingetogener personage, en dan voelde ik dat ook. Ik kon dat niet direct loskoppelen, en heel die periode was ik dan ook minder sociaal.

Gebruik je je acteertalent ook soms naast het podium of weg van de camera, op mondelinge examens?

Van Den Eynde (*lacht*) Was dat maar waar! Neen, niet echt. Mondelinge examens zijn voor mij iets helemaal anders dan acteren. Ik heb daar ook altijd ongelooflijk veel stress voor.

Cleymans Goh, ik ben verbaal misschien wel bewuster dan anderen. Maar wat heel gevaarlijk is, zijn mensen die niet kunnen stoppen met acteren, iets wat ik zelf al een paar keer gevoeld heb. Het is niet de bedoeling dat

je het acteren meeneemt in je dagelijkse leven, want dan word je een slecht persoon.

NIET 'THUIS' OP EEN CANTUS

Waarom hebben jullie voor een universitaire en niet voor een acteursopleiding gekozen?

“

Dan komen die examenperiodes eraan waarin ik bijvoorbeeld acht examens moet afleggen én drie draaidagen per week heb

”

Van Den Eynde Ik vond mijzelf op mijn achttiende vooral nog te jong om daar al voor te kiezen. Het conservatorium biedt een heel harde opleiding, en ik denk dat je daar best iets steviger voor in je schoenen staat. Ik heb gekozen om eerst een andere opleiding te volgen, en met Communicatiewetenschappen kun je nog heel veel kanten uit. Ik studeerde al een jaartje toen 'Familie' uit de bus kwam. Omdat mijn eerste jaar vrij vlot ging, dacht ik: waarom zou ik het niet proberen? De combinatie van studeren en acteren lukt nog steeds.

Cleymans Ik heb voor een universitaire opleiding gekozen omdat ik me niet 'alleen maar' een actrice voelde. Ik ben iemand met heel veel passies en interesses. Als ik enkel maar zou kunnen acteren, dan zou ik me opgesloten voelen. Heel veel acteurs zeggen dat ze achter een bureau zot zouden worden. Ik denk echter niet dat

ik daar ongelukkig van zou worden, zolang ik ook nog andere dingen kon doen.

Voelen jullie je een echte student?

Van Den Eynde Goh, ik voel mij wel student hoor. Ik ben niet de persoon die elke week zwaar gaat feesten, maar dat ben ik ook nooit geweest. Ik hou veel meer van op café gaan met een hele groep en gezellig wat praten. Maar echt feesten-feesten of cantussen? Nee, dat is niet mijn ding.

Cleymans Dat vind ik ook verschrikkelijk. Heel dat gedoe van dopen, daar word ik heel kwaad van. Dan denk ik: als je dat doet om een groepsgevoel te creëren, dan vind ik gewoon gezellig pintjes drinken zonder al die viezigheden meer dan genoeg.

Clara, de vraag die elke aspirant-filosoof te horen krijgt: "Waarom kies je in hemelsnaam voor Wijsbegeerte?"

Cleymans Omdat ik iets met diepgang zocht. Ik kwam van een kunsthumaniora waar je hele leuke dingen doet, maar dat op niveau van algemene vakken niet te vergelijken is met het ASO. Bepaalde vakken zoals Nederlands waren wel op een hoog niveau, maar andere vakken zoals Biologie of Wiskunde niet. Ik voelde mij daar gefrustreerd over omdat ik heel leergierig ben. Daarom wilde ik een richting volgen waarin ik iets kon leren over alle domeinen van het leven, en met Wijsbegeerte is zo'n richting.

Je studie is nu bijna afgerond. Ben je er tevreden over?

Cleymans Ja, ik kon niet meer wensen. Ik heb er wel zelf net iets te weinig in gestoken: ik lees te weinig. Maar

ik ben veel vooruit gegaan op het vlak van denken: ik ben veel grondiger en kritischer geworden. Wij lezen eigenlijk heel oppervlakkig. Ik merkte dat toen ik Filosofie ging studeren: hoe content je bent met de kennis van de woorden die je hebt. In de filosofie moet je soms gaan kijken naar wat een bepaald woord echt betekent, en ook de geschiedenis van het woord meenemen om een zin of een theorie te begrijpen. Je wordt je heel bewust van wat het allemaal inhoudt. Dat is misschien wel een van de mooiste cadeaus die je krijgt. Ik ben hier aan het promoten hé! *(lacht)*

Als je een actrice bent en je hebt gestudeerd, dan wordt dat in interviews altijd heel erg benadrukt. Is die combinatie evident?

Cleymans Neen, ik acteer al langer, maar heb twee jaar geleden in 'Dag en Nacht' pas echt een vaste rol gekregen, en dan moet je toch ineens rekenen op zeker een drietal dagen per week op de set. Plots moet je in één week acht examens afleggen én drie dagen op de set staan. Dan zit er niets anders op dan de hele nacht door studeren. Nadien zat ik er echt onderdoor. Het is gelukt, maar ik wist dat ik dat niet opnieuw wilde doorstaan. Vandaar dat ik dit jaar enkel aan mijn thesis werk. Dat diploma wil ik heel graag hebben. Ik heb nu vier jaar lang een foutloos parcours afgelegd, en dan wil je voor jezelf bewijzen dat dat te combineren valt.

PROFFEN ZIJN ECHTE FANS

Hoe reageren jullie medestudenten eigenlijk?

Van Den Eynde Ik denk dat die eigenlijk sowieso niet veel naar 'Familie' kijken. Ik denk dat die meer op café

gaan. *(lacht)* Ik krijg vooral reacties van mijn goede vrienden die af en toe wel eens kijken voor mij, maar op de unief krijg ik heel weinig reacties.

Cleymans Ik heb dat de meeste van hen nooit gezegd. Filosofen zijn van nature vrij gesloten. Achteraf kreeg ik van mensen te horen dat ze me op televisie gezien

hadden, en dat vonden ze raar. Ik weet dus dat ze het weten, maar daar wordt weinig over gesproken.

Clara, in een interview heb je ook gezegd dat je het vroeger erg moeilijk had met groepen. Dat is wel veranderd?

Cleymans Ja, want ik was echt mensenschuw. Dat heb ik zelfs het eerste jaar in de unief nog heel hard gehad. Toen ging ik mij verstoppen op toiletten om maar niemand tegen te komen. Dat is wel verbeterd. *(lacht)*

Herkennen proffen jullie soms?

Van Den Eynde Die van mij niet, maar ik heb dan ook heel veel medestudenten. Dan val je sowieso niet op.

Cleymans Een van mijn proffen heeft op een monde-

ling examen eens om een handtekening gevraagd. Ik vroeg hem om te lachen of ik dan een punt meer kreeg, maar dat kon er blijkbaar niet af. *(lacht)*

Hoe zien jullie de toekomst?

Van Den Eynde Ik hoop natuurlijk voort te gaan met acteren, maar dat kan je niet forceren, zeker niet in België. Er zijn heel weinig kansen, we zien wel. Voorlopig is studeren en acteren een hele fijne combinatie. Ik hoop me goed te blijven voelen bij wat ik doe. Momenteel mag het nog wel even blijven doorgaan zoals het nu is.

Cleymans Ook al is het moeilijk, ik zou graag eens iets anders doen in de media: radioprogramma's maken, bijvoorbeeld over filosofie of muziek. Ik wil in elk geval iets doen waar ik een deel van mezelf in kan steken.

Heb je dan geen ultieme droomrol voor ogen?

Cleymans Nee, ik zou wel graag eens een rol willen spelen waar ik echt heel trots op kan zijn, dat kan vanalles zijn. Ik denk dat het bijvoorbeeld wel leuk is om iets te doen zoals Matthias Schoenaerts nu voor 'Rundskop' heeft gedaan. Zo'n fysieke rol, omdat je je dan heel erg kunt inleven en jezelf er in smijten. Een leuke sfeer op de set en een goed contact met de collega's vind ik het belangrijkste vind. Ik ben te weinig ambitieus, waardoor ik dat belangrijker vind dan het resultaat. Vandaar dat ik waarschijnlijk geen grootse actrice zal worden. ■

Voorouders stekels op hun penis

Mensen verschillen in veel opzichten van andere zoogdieren, maar het is niet steeds duidelijk welke exacte verschillen in het DNA hiervoor de oorzaak zijn. Onderzoekers aan de universiteiten van Stanford, Georgia en Pennsylvania State hebben daarom het genoom van de mens, of het geheel aan zijn genetische informatie, vergeleken met die van de chimpansee en de makaak. Ze vonden 510 stukken DNA die in de mens verdwenen zijn, terwijl ze in andere zoogdieren sterk bewaard bleven. Zo'n specifieke deletie zorgde ervoor dat we de penisstekels, die bij veel zoogdieren voorkomen, verloren. Penisstekels zorgen er bij polygame zoogdieren voor dat het sperma van rivalen verwijderd wordt, of dat het vrouwtje te gekwetst is om nog met anderen te paren. Volgens de onderzoekers zou het verlies van de stekels bij mensen gelinkt zijn aan ons paargedrag. Zonder stekels is de penis minder gevoelig en duurt het paren langer, wat de band tussen toekomstige ouders zou versterken.

Antwerpen krijgt als allereerste Faculteit Toegepaste Ingenieurswetenschappen

Vanaf september 2013 zal de Universiteit Antwerpen een Faculteit Toegepaste Ingenieurswetenschappen (TIW) te bieden hebben. Als kloppend hart van de Vlaamse Industrie heeft Antwerpen nood aan ingenieurs van topkwaliteit. Daarom slaan de Artesis Hogeschool, de Karel de Grote-Hogeschool en de Universiteit Antwerpen de handen in elkaar. De opleidingen Industrieel Ingenieur aan de twee hogescholen smelten samen en worden ingepast in de universiteit. "Zo kan er meer aandacht besteed worden aan het wetenschappelijk onderzoek", zegt rector Alain Verschooren, tevens voorzitter van de Associatie Universiteit en Hogescholen Antwerpen (AUHA). De nieuwe faculteit zal passen in de herprofilering van de campussen; de Stadscampus voor de humane wetenschappen, Campus Drie Eiken voor de (bio)medische wetenschappen en tenslotte Campus Middelheim en Groenenborger als technisch-wetenschappelijke campus. Daar krijgt de Faculteit TIW ook een nieuw gebouw, dat klaar zou moeten zijn tegen 2015.

Basisopleiding geneeskunde van zeven tot zes jaar

Vanaf 2011 zal de basisopleiding geneeskunde in België nog maar zes jaar in beslag nemen, om te voorkomen dat studenten geneeskunde tien jaar op de banken zouden zitten. De Europese normen zeggen namelijk dat elke specialisatie-opleiding minstens drie jaar moet duren. Nu lopen geneeskundestudenten in hun basisopleiding reeds drie bachelorjaren en vier masterjaren af. Het laatste masterjaar zal in de toekomst samen vallen met het eerste jaar van de specialisatie, waardoor de totale opleiding slechts negen jaar zou duren. De stages die voordien het grootste deel van het zevende jaar uitmaakten, zullen verspreid worden over de andere zes jaren. Voor studenten die voor huisartseneeskunde kozen als specialisatie, telde het zevende jaar wel al als eerste specialisatiejaar. Deze ongelijkheid met de specialisatie-artsen wordt nu dus ook eindelijk opgeheven.

Sporttelex

Basketbal: Bij de heren is de Universiteit Antwerpen er niet in geslaagd te stunten in de *final four* van het Vlaams kampioenschap. Na verlies tegen Hogeschool Gent, werd ook de troostfinale tegen de UGent verloren. • **Volleybal:** de Universiteit Antwerpen heeft haar favoriete rol in het herenvolleybal kunnen waarmaken. Het Vlaamse kampioenschap werd na een eenvoudige overwinning op hun naam gezet. In finale was de Universiteit Antwerpen met 3-0 te sterk voor de Artevelde Hogeschool.

kort over onderwijs

TEKST: YANNICK WAUMANS

Muurschildering Luc Tuymans in bibliotheek

Luc Tuymans zou in de nabije toekomst een muurschildering maken in de bibliotheek van de stadscampus. Dat wist Ernest Van Buynder, voorzitter van de Commissie Kunst op de Campus, te vertellen aan *dwars*. Tuymans had hem dit als een soort wederdienst beloofd na het ontvangen van zijn eredoctoraat. Dit werd reeds in 2006 toegekeend, maar Tuymans bevestigde sindsdien nog enkele keren dat de muurschildering er zeker zou komen. Hoe ze concreet opgevat zou worden, staat echter nog niet vast. Momenteel stelt Luc Tuymans tentoon met 'Retrospective' in de Brusselse Bozar.

Op 6 april is de Universiteit Antwerpen ook favoriet om de Belgische titel te pakken. Mogelijke tegenstanders zijn Université de Liège of de Hogeschool van de Provincie Luik. • **Hockey:** Na een pijnlijke nederlaag tegen KdG in de halvefinale na het nemen van strokes, wisten de mannen gemakkelijk de derde plaats te veroveren door met 2-6 te winnen van K.U.L. • **Gocart:** Op woensdag 6 april strijden verschillende studentenclubs op campus Middelheim tegen elkaar op de jaarlijkse Gocartrace.

ZE ZULLEN ER EENS OVER NADENKEN BEDREIGT EMERITAAT PROFFEN KWALITEIT WIJSBEGEERTE?

Na de huidige besparingsronde, die nog loopt tot einde 2013, zal de faculteit Letteren en Wijsbegeerte bijkomende besparingen moeten doen op haar personeel. In de periode 2014 - 2018 gaan vier professoren van het departement Wijsbegeerte op emeritaat. Het lijkt onwaarschijnlijk dat zij alle vier vervangen zullen worden.

Surfend op de golf van hoge inschrijvingscijfers aan de Vlaamse universiteiten, trekt de Universiteit Antwerpen jaar na jaar meer studenten aan. Ook de studentenaantallen van het departement Wijsbegeerte geven een groei aan: van 144 in academiejaar 2001-2002 naar 264 vandaag. Dat is een stijging van maar liefst 83 procent in tien jaar tijd. Het aantal voltijdse equivalenten aan Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP) - alle docenten, hoofddocenten, hoogleraren, gewoon hoogleraren en buitengewoon hoogleraren die worden betaald door de overheid - steeg uiteraard niet recht evenredig mee. Maar toen professor Wijsbegeerte Erik Oger vorig jaar op emeritaat ging, werd hij zelfs niet vervangen.

In de periode 2014-2018 gaan op het Departement Wijsbegeerte ook professoren Koen Verrycken, Joachim Leilich,

Johan Taels en Luc Braeckmans op emeritaat. Departementshoofd Peter Reynaert bevestigt dat het niet vervangen van twee van de vier plaatsen een van de mogelijke scenario's is. Bruno Tritsmans, decaan van de faculteit Letteren en Wijsbegeerte, noemt de cijfers over een allocatie voorbarig. Definitieve cijfers worden op de faculteitsraad van 30 maart voorgelegd aan de voorzitters van de onderwijscommissies en de departementsraden. Vervolgens zullen deze voorzit-

“

Het historische en hedendaagse belang van Wijsbegeerte valt moeilijk te kwantificeren

”

ters bekijken welke politiek er gevoerd zal worden. Volgens decaan Tritsmans is de leefbaarheid van de richtingen daarbij een belangrijke afweging. Pas in het najaar wordt de materie opnieuw op faculteitsniveau behandeld. Of het Departement Geschiedenis de vrijgekomen plaatsen van het Departement Wijsbegeerte zal overnemen, is momenteel helemaal niet zeker. Feit blijft, zegt departementshoofd Reynaert, dat Wijsbe-

TEKST: ANNELIES DESMET & YANNICK DEKEUKELAERE
geerte ZAP-plaatsen zal verliezen.

Financieel kwetsbaar

Dat verlies aan middelen is geen complete verrassing. Zowel de universiteit als de Vlaamse overheid voeren namelijk besparingen door. Het departement Wijsbegeerte staat bovendien nogal zwak wat financiering betreft. Het zijn namelijk output, behaalde diploma's, publicaties en de instroom aan generatiestudenten - zij die zich voor het eerst inschrijven - die de budgetten bepalen. Op al deze parameters scoort Wijsbegeerte minder makkelijk dan grotere, populaire richtingen. Vele studenten kiezen Wijsbegeerte namelijk als aanvullende studie en de richting kent ook relatief grote aantallen werkstudenten, avondstudenten en 'laatkomers'. Het drama van Wijsbegeerte is dus dat haar historisch en hedendaags belang moeilijk gekwantificeerd kan worden. De vraag waarop beleidsmakers de komende maanden moeten antwoorden, is wat het minimum aan middelen is om de kwaliteit van Wijsbegeerte te waarborgen. Het zou ook daarom verstandig zijn mochten de studenten Wijsbegeerte volgend jaar wél een afgevaardigde voor de faculteitsraad verkiezen. ■

Stemmen kopen met bier en frieten

Het democratische studentenleven

TEKST: FLORIS GEERTS • FOTO'S: JONATHAN DEBEER & UNIFAC

Het jaar *twintigelf* staat nu al bekend als dat van de revoluties. Als je het zelf niet meer eens bent met de gang van zaken binnen je studentenvereniging, kan ook jij daar verandering in brengen. Je hoeft daarvoor Hof van Liere niet te bezetten. Ieder jaar organiseert Unifac immers een heuse kiesweek. Aan het einde van die week kan iedere student zijn democratisch recht verwezenlijken en bepalen wie aan het roer staat van het Antwerpse studentenleven. Daarom maakte *dwars* deze kiesweek-handleiding.

De studenten aan de overkant van de ring moeten we helaas teleurstellen. In tegenstelling tot op de humane campus wordt er in Wilrijk geen kiesweek voorzien. De meeste clubs kiezen er zelf wie deel uitmaakt van het praesidium. Anderen organiseren een verkiezingsactiviteit waarbij leden kunnen stemmen.

DE AFZUIPDAG

De kiesweek voelt aan als de opening van het academiejaar: 's middags staan er kraampjes waar een vrolijke bende het nodige eten en drinken aan de man

brengt. Dj's op Hummers geflankeerd door begeerlijke promomeisjes leuken het gebeuren op. Klein detail: deze week is vrijwel volledig gratis. 's Avonds kan je altijd naar een gratis TD of elders gratis vaten leegdrinken. Gratis is geen vereiste, maar stemmen worden het best geronseld met het weggeven van gerstenat.

Al deze activiteiten worden georganiseerd door de 'op-

“

Onwetend wordt door studenten gedacht dat men 'gevraagd moet worden' om deel uit te maken van een praesidium. Niets is minder waar.

”

komende praesidia'. Verschillende groepen voeren drie dagen lang campagne om op donderdag de stembusgang te winnen. De ploeg die de voorkeur van het volk geniet, leidt volgend jaar haar faculteitskring. In theorie gaan verschillende groepen met elkaar een felle strijd aan. Vaak is er in de praktijk slechts één ernstig opko-

mend praesidium dat voor het merendeel samengesteld is uit leden van het lopende praesidium. Daarnaast zijn er altijd leukerds die bij wijze van grap opkomen bij de verkiezingen. Vaak delen zij ook de nodige drankjes uit, maar halen ze achteraf een marginale score. Dit is niet geheel zonder gevaar: het kiesreglement zegt dat de ploeg die de verkiezingen wint, geen afstand kan nemen van de verplichtingen die gepaard gaan bij winst.

Een student die de kalender een beetje bestudeert, kan een zeer goedkope week doorkomen. Zij die niet thuis zijn in de nobele kunst van het timemanagement, sluiten zich best aan bij de traditionele 'Afzuipdag' van Nordkampus. Deze regionale kring slaagt er jaarlijks in een hele dag gratis te eten, drinken en feesten. Om dit soort praktijken tegen te gaan, wordt er sinds enkele jaren met polsbandjes gewerkt. De meeste opkomende praesidia van de faculteiten Rechten en TEW voorzien enkel studenten die verbonden zijn aan hun faculteit. Redelijk asociaal, maar een kiesweek kost dan ook handenvol geld. Om evidente redenen is het verboden de kiesweek te financieren met de clubkas.

GEVRAAGD WORDEN IS NIET NODIG

Indien er slechts één opkomende ploeg is, dan moet die minstens 50 procent ja-stemmers binnenhalen. Als dat niet het geval is, dan blijft het praesidium van lopende zaken noodgedwongen aan de macht. Bij meerdere kandidaten volstaat een gewone meerderheid van de stemmen. De verkiezing is slechts geldig als minstens 10 procent van de faculteitsstudenten hun stem hebben uitgebracht. Enkele jaren geleden werd de opkomende ploeg van de Faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen onterecht verkozen. Het opkomende praesidium haalde weliswaar een overduidelijke meerderheid, maar slechts 38 van de ruim 1.300 *Pol & Soc'ers* vonden het de moeite om hun stem uit te brengen.

Iedere student kan een gooi doen naar de leiding van

zijn of haar faculteitsclub, waarbij men uiteraard aan de nodige vereisten moet voldoen. Een praesidium bestaat uit minstens drie leden: *praeses*, *vice-praeses* en *quaestor* (*penningmeester*, *nvdv.*). Deze verplichte functies moeten worden ingevuld worden door studenten die verbonden zijn aan de faculteit van de desbetreffende club, en dit om absurditeiten te voorkomen waar-

“
In de praktijk is het vaak slechts één ernstig opkomend praesidium samengesteld met merendeel praesidiumleden van het praesidium van lopende zaken.
”

bij een student *Geschiedenis praeses* wordt van Sofia. Andere functies mogen wel ingevuld worden door studenten buiten de faculteit, zolang hun aantal niet hoger is dan 10 procent.

Andere studentenverenigingen zijn niet verplicht om deel te nemen aan de verkiezingen. Bij hen wordt men meestal wel gevraagd. Sommige clubs bieden de student wel de mogelijkheid om zich kandidaat te stellen door te solliciteren.

UNIFAC-VOORZITTER WORDEN? YES WE CAN!

Niet alleen de faculteitskringen nemen deel aan de kiesweek, ook de voorzitter van Unifac wordt op donderdag verkozen. Bij de verkiezing van de Unifac-voorzitter kan de student enkel ja of nee stemmen op de voorgedragen kandidaat. Die kandidaat moet eerst bij een interne vertrouwensstemming tweederde van de Unifac'ers achter zich weten te scharen. Bij de stembusgang volstaat een gewone meerderheid van de stemmen. De verkozen voorzitter stelt nadien zijn praesidium samen door Unifac'ers aan te vullen met sollicitanten.

Hoewel velen denken dat de nieuwe voorzitter vanuit Unifac zelf moet komen, is het mogelijk om van buitenaf de nieuwe voorzitter te worden. Eenvoudig is dat echter niet. Enkel indien de studentenkoepel geen kandidaat voortbrengt, kan iedere student zich kandidaat stellen.

Het opentrekken tot alle studenten is trouwens ook verplicht als er geen tweederde meerderheid is bij de interne, besloten vertrouwensstemming. Mocht een student de ambitie hebben om vanuit het niets voorzitter te worden, kan hij of zij een heuse campagne op poten zetten om op donderdag massaal nee te stemmen voor Unifac. Als de Unifac'er in kwestie niet over de noodzakelijke 50 procent plus één stem beschikt, dan wordt de kandidaatsprocedure herhaald tot er geen interne kandidaten overblijven. Dan treedt weer het principe van de open kandidatuur in werking.

Nadat Unifac de stemmen heeft geteld, worden op donderdagavond de resultaten meegedeeld. Traditioneel maakt Unifac de eerste resultaten bij *Lingua* bekend. Daarna trekken zij naar PSW, Klio en de de cantus van Sofia. Als slot van de kiesweek feliciteert Unifac tijdens de Zwanenzang van *Wikings-NSK* ook aldaar de nieuwe praeses en zijn gevolg. ■

MAARTEN STAEPELS IS ONDERZOEKER

NAAR ZORGTECHNOLOGIE

FOTO: BENJAMIN THEYS

Het Centrum voor ZorgTechnologie (CZT) bestaat nog maar pas, maar heeft al een voorgeschiedenis van twintig jaar. Het was in 1991 dat Victor Claes het Centrum Technologie voor Gehandicapte Personen (CTG) oprichtte. Hij had vastgesteld dat er, hoewel er technologische middelen voorhanden waren, weinig gedaan werd om het leven van gehandicapten te verbeteren, vanwege financieel niet interessant voor de bedrijven. Dus stelde hij een team van industriële ingenieurs en fysiologen samen en ontwierp met hen alles van rolstoelen met gyro-bijsturing (die veel stabielere rijden, de technologie is ondertussen standaard), tot trendy polshorloges met een epilepsiedetectiesysteem. Victor Claes is intussen gepensioneerd, en ook

het CTG bestaat niet meer, maar Bart Geraets, die destijds zelf als ontwerpingenieur voor Claes werkte, zet als coördinator van het CZT het idealistische project op grotere schaal voort.

BABYBOOM!

“De vergrijzing is de zorgindustrie aan het veranderen”, vertelt Bart me, wanneer ik hem ontmoet in een witte bunker genaamd Gebouw N op Campus Drie Eiken. “De welgestelde babyboomers worden langzaam maar zeker oud, en bedrijven beginnen in te zien dat er met zorgtechnologie iets te verdienen valt. *Incentive to innovate*, heet dat dan. Daarom was het ook voor ons tijd om te vernieuwen.” Het CTZ heeft nog steeds hetzelfde opzet - beperkingen minder beperkend maken -

maar een andere aanpak. Het wil een volwaardig intermediair en interdisciplinair centrum zijn, waar studenten Productontwikkeling, TEW, Geneeskunde, Biologie, ... en industriële ingenieurs en fysici in samenspraak met mensen uit de bedrijfs-wereld en de zorgsector hun eigen ondernemingen kunnen starten. Verschillende faculteiten van de universiteit en twee hogescholen zijn nu al bij verschillende projecten betrokken. Bedrijven zijn tegenwoordig wel bereid om te investeren (ook dankzij subsidies van de overheid), maar ze hebben dikwijls weinig kennis over de specifieke problemen die gehandicapten en ouderen ervaren, of over de stigma's die sommige technologische verwezenlijkingen met zich meebrengen. Dat staat soms in de weg dat er bevredigende oplossingen worden gevonden, die ook commerciële resultaten kunnen opleveren. Zo vertelt Bart me over een

jongen voor wie men een geavanceerde (en prijzige) spreekcomputer had ontworpen. Het ding was echter wat opzichtig, en de jongen wilde het niet gebruiken, omdat hij er te veel opmerkingen over kreeg. “Daarom zijn wij nu aan het uitzoeken hoe we de technologie achter die spreekcomputer kunnen integreren als applicatie op een smartphone. En alles van het schrijven van de code van de app tot het uitwerken van een verkoopmodel kan gebeuren in dit centrum. Door de juiste mensen met elkaar in contact te brengen, en onze oplossingen steeds af te toetsen aan de ervaringen van de mensen die er gebruik van zullen maken,

garanderen we onszelf van het beste resultaat.”

RECYCLAGE VAN BESTAANDE TECHNOLOGIE

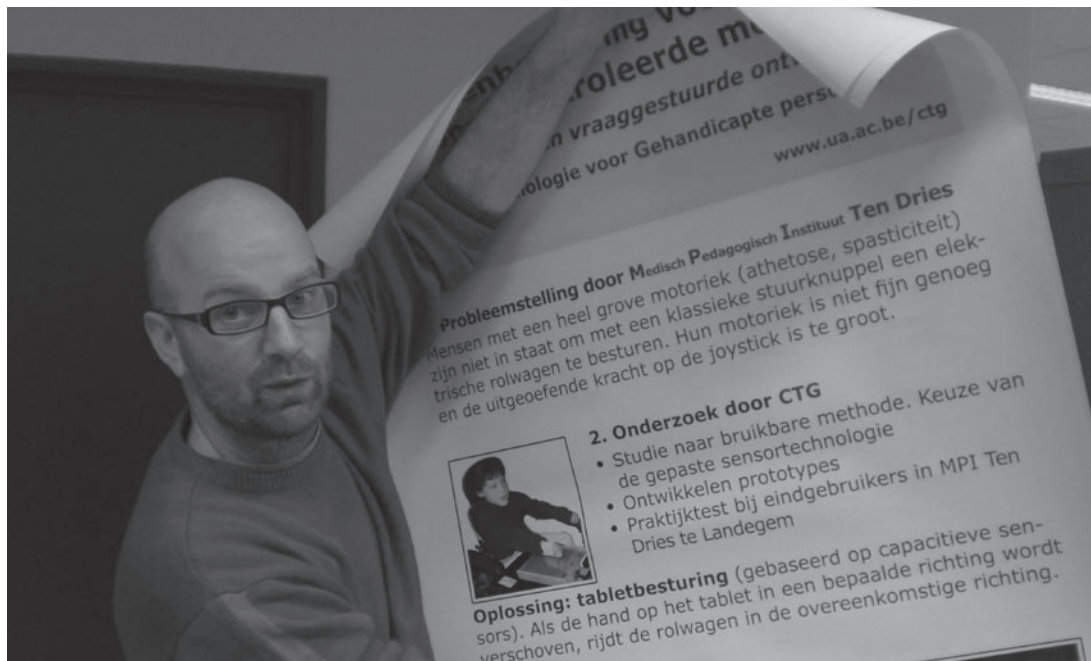
Bart stelt me tijdens de teamvergadering (koffiedrinken rond een werktafel vol laptops, vizen, kabels en meetinstrumenten), voor aan zijn crew: Jan, een industrieel ingenieur, en Raf, zijn administratief medewerker en zelf ook een rolstoelgebruiker. Ze vertellen me dat veel van de technologische toepassingen die ze hier ontwikkelen, eigenlijk een creatieve herinterpretatie zijn van zaken die al jaren bestaan. Het prototype dat ze

me tonen is even simpel als geniaal. Door de sensor uit een doodnormale lasermuis te halen en op een computerscherm te monteren, kan je met een even doorsnee laserpointer (en een gekorrelde filter) de cursor over het scherm laten bewegen. “Dankzij dit soort makkelijke en vooral ook goedkope oplossingen geven we mensen die moeite hebben om een muis te gebruiken, bijvoorbeeld door een verkrampt hand, toch toegang tot de computer. Zo houden we hen ook uit het sociale isolement, al sinds het CGT een van onze belangrijkste doelen.” Voor Jan, die nieuw is bij het team en tot nu toe vooral bezig was met fundamenteel theoretisch onderzoek (o.a. naar echolocatie, zoals bij vleermuizen), is vooral die onmiddellijke toepasbaarheid aantrekkelijk.

PAS HET BEGIN

Het CZT is nog jong, en er moet nog wel een en ander gebeuren alvorens het centrum ook echt de uitstraling zal hebben die het verdient. De nieuwe vergadertafel is echter besteld, en fonkelende panelen met uitleg over zorgtechnologische snuffes staan klaar om aan de muur bevestigd te worden. Bovenal is er een goed uitgewerkt plan, en een visie die een tipje van de sluier oplicht over wat ons onderwijs zou kunnen zijn. ■

Wie zin heeft om deel te nemen aan de projecten van CZT kan Bart Geraets bereiken via czt@ua.ac.be

Het linkse orakel van MIT

Noam Chomsky ondubbelzinning over wat verkeerd gaat

TEKST: FLORIS GEERTS, DAAN HAFKAMP & CORTO BLOMMAERT

Noam Chomsky (83) is een van de grootste denkers van onze tijd. Als linguïst zorgde hij er met zijn *Generatieve Grammatica* voor dat taalkunde nooit meer hetzelfde zou zijn. Naast hoofd van het Departement Linguistics and Philosophy aan het Massachusetts Institute of Technology (MIT), is hij ook een notoir tegenstander van de Amerikaanse politiek. Ter gelegenheid van zijn nieuwste boek, *'Hoop en vooruitzichten'*, zakte professor Chomsky voor een lezing en een debat af naar Brussel. *dwars* was aanwezig bij 's mans persconferentie en klampte Noam Chomsky achteraf nog even aan voor enkele vragen.

Van een persconferentie zou je verwachten dat kritische journalisten de zeer linkse Chomsky aan de tand komen voelen. Helaas bevinden we ons te midden van een heleboel gelijkgezinden die enkel willen pijlen naar Chomsky's mening over deze of gene politiek conflict. De echte vragen moeten wachten tot na de persconferentie, die meer weg had van een korte lezing.

DE WERELD IS EEN BETERE PLEK

Professor Chomsky, in tegenstelling tot uw vorige boeken die steevast een sombere titel hadden, klinkt 'Hoop en vooruitzichten' opvallend positiever. Waarom koos u deze hoopvolle titel? Vindt u dan dat de wereld de laatste jaren een betere plek is geworden?

Noam Chomsky In zekere zin wel. Het boek gaat vooral over Latijns-Amerika en daar heb je de voorbije jaren heel wat veranderingen gehad. Voor het eerst sinds de komst van de Spaanse conquistadores, heeft de Latijns-Amerikaanse bevolking zich kunnen bevrijden van de Westerse onderdrukking. In 2008 verenigden de Zuid-Amerikaanse landen zich in de UNASUR (*Unie van Zuid-Amerikaanse naties, nvdr.*) Voorts heeft de Latijns-Amerikaanse bevolking vooral meer rechten kunnen afdwingen. In Bolivia heeft het democratische proces er bijvoorbeeld voor gezorgd dat de natuurlijke grondstoffen beter verdeeld worden, culturele conflicten werden opgelost, maar er is nu ook meer gelijkheid tussen man en vrouw.

In Zuid-Amerika verandert veel, waar het Westen geen voordeel meer uithaalt. Vroeger zouden de Verenigde Staten dan een militaire coup steunen, maar nu is Zuid-Amerika stabiel geworden, waardoor deze bijna geen kans meer hebben op slagen. Uiteraard zijn er in de regio nog heel wat problemen, maar ten opzichte van tien à vijftien jaar geleden is er heel wat vooruitgang geboekt.

In uw boeken gaat u soms wat kort door de bocht. In 'Hoop en vooruitzicht' schrijft u bijvoorbeeld: "In de twintigste eeuw voerde men in de VS opnieuw slavernij in. Het criminaliseren van de zwarte zorgde voor gratis arbeid in de oorlogsindustrie." Ik begrijp wat u wil zeggen, maar uw lezer heeft toch enige achtergrondkennis nodig om alles te kaderen. Welk lezerspubliek heeft u tijdens het schrijven voor ogen?

Chomsky Ik vind niet dat de lezers van mijn boeken een bepaalde achtergrondkennis moeten hebben. Mensen moeten uiteraard kunnen lezen, maar 'Hoop en vooruitzicht' is toch niet in wetenschappelijke stijl geschreven. Deze boeken schrijf ik niet voor professoren

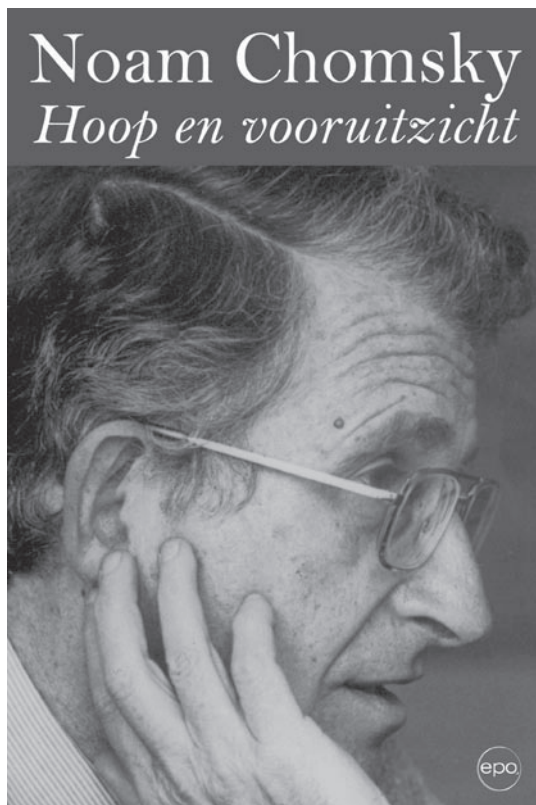
aan Harvard. Met mijn boeken heb ik niet de ambitie om leidraden te schrijven voor politieke leiders of journalisten, ze zijn voor iedereen bedoeld.

Vreest u dan niet dat uw boek verkeerd begrepen wordt?

Chomsky Natuurlijk wel, maar alles kan verkeerd begrepen worden. Dat is een kwestie van hoe je een werk wil interpreteren. Mensen zijn trouwens heel goed in het verkeerd begrijpen van dingen.

In Amerikaanse, maar ook in Europese, media zien we vaker dat radicalisering en populisme de overhand nemen. Wat zijn uw vooruitzichten voor de Verenigde Staten?

Chomsky Radicalisering en populisme nemen altijd de overhand tijdens economische crisissen. Kijk maar wat er gebeurde in de jaren 30. In Wisconsin bijvoorbeeld komen heel wat mensen op straat, tegen de inperking van de macht van de vakbonden. Dat komt omdat de kloof tussen de republikeinen en vakbonden te groot is geworden. De bedrijfswereld heeft de voorbije jaren zoveel invloed gekregen in Washington, waardoor vakbonden in de private sector al zo goed als dood zijn. Nu wil men vanuit de overheid ook de vakbonden binnen de publieke sector vernietigen. President Obama is trouwens mede-schuldig. Dat alles gebeurt onder het mom van het dichten van het gat in de begroting. Nu pakt men de leerkrachten aan, maar ook de politie- en brandweervakbonden zullen er op termijn aan geloven. De reden dat men bij de leerkrachten begint, is omdat de rijke elite niets geeft om het publieke onderwijs. Hoe

slechter het publieke onderwijs presteert, des te groter de kloof tussen rijk en arm wordt. Onderwijs voor iedereen is gebaseerd op solidariteit, en die is er niet meer.

Andere achtergrond, andere taalkunde

De basisidee van Generatieve Grammatica is dat taal verworven wordt dankzij een aangeboren systeem dat bij iedereen

hetzelfde is. Dit idee leunt aan bij uw links gedachtegoed, dat iedereen gelijk is. Indien u opgegroeid zou zijn in een republikeins milieu, dan was u misschien niet op dit idee gekomen.

Chomsky Generatieve Grammatica is voor mij een biologisch vaststaand feit, daar heeft ideologie niets mee te maken. Dat idee bestond natuurlijk al, ik heb gewoon verder gebouwd op 17de eeuwse theorieën van onder meer Descartes. Binnen de taalkunde ben ik niet beïnvloed door mijn omgeving, want ik had juist heel andere ideeën. Het is best mogelijk dat ik beïnvloed ben door mijn politieke visies, maar dan wel onbewust. Je kan wel eens gelijk hebben dat ik nooit op die idee zou zijn gekomen, als ik republikein zou zijn. Dat zullen we echter nooit weten.

Nog een afsluitende vraag. Waar ligt uw grote passie, bij de taalkunde of de politiek?

Chomsky Dat hangt ervan af. Op dit moment besteed ik 75 procent van mijn tijd aan politiek en 25 procent aan taalkunde, maar dat kan snel omslaan. Twee jaar geleden schreef ik nog een boek over taalkunde, dus toen ging mijn tijd vooral uit naar linguïstiek. Nog steeds doceer ik vaak mijn theorieën. De taalkunde heb ik nog niet opgegeven, hoor. ■

Meer Chomsky op www.dwars.be

'Hoop en vooruitzicht' is verschenen bij Uitgeverij EPO en is nu verkrijgbaar in de boekhandel.

OPINIE

GEEF ONS HEDEN (EN MORGEN) ONS DAGELIJKS KWALITEITSVOL ONDERWIJS

Onderwijs komt in onze universiteiten steeds meer in de verdrinking. De Studentenraad Universiteit Antwerpen (SRUA) klaagt het – impliciete – beleid aan waarbij meer de nadruk op onderzoek dan op onderwijs wordt gelegd. Met onze universiteit lijkt het erger gesteld dan met andere instellingen.

Het zou niet correct zijn de Universiteit Antwerpen alleen verantwoordelijk te stellen voor het achterstellen van onderwijs. De overheidsfinanciering van de universiteiten dwingt hen immers tot keiharde competitie. Op onderzoeksvlak geldt *'publish or perish'*; hoe meer publicaties en doctoraten, hoe meer financiering universiteiten krijgen. Voor onderwijs krijgen universiteiten ook financiering, maar kwaliteitsvol onderwijs wordt niet meer beloond dan weinig kwaliteitsvol onderwijs –

tenzij studenten massaal universiteiten zouden ontwijken die onvoldoende in onderwijs investeren. Met onze instelling is het nog droeviger gesteld dan met andere instellingen omdat de Universiteit Antwerpen momenteel in een moeilijke budgettaire toestand verkeert. Er moet strijd worden geleverd om uit de rode cijfers te raken – laat net onderzoek daarvoor nuttig zijn. Met dit opiniestuk wil de SRUA deze problematiek aankaarten en oproepen om het beleid onmiddellijk bij te sturen.

SYMPTOMEN VAN EEN MANKLOPEND BELEID

Wat zijn de symptomen van het manklopende beleid? Op de Raad van Bestuur geeft het onderzoeksprofiel de doorslag. Het omgekeerde is onbestaande. Moeten wij daar als studenten vrede mee nemen? Neen! Onderwijs

moet evenveel gewaardeerd worden als onderzoek. De Studentenraad wil proffen die excelleren in zowel onderwijs als onderzoek.

Het probleem dreigt alleen maar te verergeren. Meer en meer worden docenten immers aangeworven in het *tenure track*-stelsel, waarbij professoren louter met een onderzoekslaanbaan starten. Op zich niets mis mee, maar wel als je weet dat ze na vijf jaar een gewone prof worden die ook les zal moeten geven, zonder dat ze ook maar enige pedagogische kwaliteiten bezitten of onderwijservaring hebben opgedaan. Niet alleen wij zijn ontevreden over deze trend, ook de commissie die de Vlaamse opleidingen Chemie doorlichtte, waarschuwde voor het *tenure track*-systeem.

Docenten willen vaak kwaliteitsvol onderwijs verzorgen, maar kunnen dat niet altijd. Onderwijs ‘loont’ immers veel minder dan onderzoek voor hun bevorderingen. Daarnaast spijzen docenten met publicaties de kassen van de universiteit – een kwaliteitsvolle syllabus waar uren, excuseer, dagen, werk in zit, krijgt helemaal niet die waardering. Daarnaast blijft het aantal studenten stijgen, het aantal docenten volgt niet mee. Van docenten wordt ook steeds meer verwacht; ze moeten – terecht – studentgericht, activerend én competentiegericht werken. Tijd daarvoor hebben ze amper. Ze hollen zichzelf voorbij. Als het aan Minister van Onderwijs Pascal Smet lag, zouden ze nóg harder moeten werken. Tot ze er bij neervallen?

Onze rector, Alain Verschoren, droomt van 15.000 studenten aan zijn instelling. De Universiteit Antwerpen loopt het risico te eindigen met 15 000 studenten waarbij onderwijs nauwelijks aandacht krijgt. Rector Verschoren zou zijn cijferliefhebberij beter opzijzetten en investeren in de kwaliteit van het onderwijs. Groeien is op zich geen slecht doel, maar dan moeten de voorzieningen wel mee evolueren. We kunnen het als universiteit niet maken om niet-kwalitatief hoger onderwijs aan te bieden. Onderwijs is cruciaal, ook voor onderzoek. De studenten van nu zijn immers de onderzoekers van morgen en moeten dus kwaliteitsvol onderwijs krijgen.

ONDERWIJSBELEID

Onze universiteit moet onmiddellijk starten met consequent aandacht te besteden aan onderwijs. In het nieuwe profiel dat het takenpakket van professoren beschrijft, moet onderwijs meer aandacht krijgen. Bij aanwervingen moet onderwijs een gelijk criterium zijn aan onderzoek. Steeds moet een proefles worden georganiseerd waarbij studenten aanwezig zijn (de lessen

“

De Universiteit Antwerpen loopt het risico te eindigen met 15 000 studenten waarbij onderwijs nauwelijks aandacht krijgt

”

moeten dan wel buiten de examenperiode plaatsvinden). Zo wordt een levensechte onderwijssituatie gecreëerd waardoor de beoordelingscommissie een accuraat beeld krijgt van het kunnen van de sollicitant. Professoren vertellen nu soms half grappend: “wij kunnen ook goed doen alsof we studenten zijn, hoor. We zetten ons achteraan in de aula en maken wat lawaai.” Onderwijs gaat natuurlijk om meer. Een goede prof moet

er in slagen de leerstof op een begrijpelijke manier uit te leggen aan zijn of haar studenten én hen begeleiden in het studeren. Een nieuwe prof wordt beoordeeld op de kwaliteit van zijn of haar onderzoek, waarom gebeurt datzelfde dan niet voor onderwijs? Ook bij *tenure track* dient de onderwijskwaliteit van de sollicitant mee beoordeeld te worden.

Kwaliteitszorg is zeer belangrijk. Elke prof zou de kwaliteitsreflex moeten maken (wat overigens veel proffen al doen). Wij studenten moeten, door deel te nemen aan de docentenevaluaties, helpen de onderwijskwaliteit op peil te houden. Deze evaluaties moeten een belangrijk onderdeel zijn in bevorderingsdossiers. Ook externe kwaliteitsbeoordeling door onafhankelijke visitatiecommissies is voor ons van belang. Omdat het risico bestaat dat onderwijs als ondergeschikt wordt beschouwd, moet er blijvend druk van buitenaf zijn.

Het is twee voor twaalf aan onze universiteit. We moeten nú actie ondernemen en de roofofbouw op ons onderwijs stoppen. De Universiteit Antwerpen moet ervoor zorgen dat professoren meer gestimuleerd worden om kwaliteitsvol onderwijs aan te bieden. ■

Studentenraad Universiteit Antwerpen

Lustrumbal Wikings

FOTO'S: JASPER LÉONARD

De Internationale Editie

MET EUROPEAN HUMANITIES UNIVERSITY

In wat nu al het jaar van het protest schijnt te zijn, richt *dwars* zijn blik terug op Europa. Met Wit-Rusland treffen we daar een van de laatste dictaturen op het continent aan. Alexandra studeerde er Internationale relaties aan de Staatsuniversiteit te Minsk, voordat ze besloot de overstap te maken naar de European Humanities University - een universiteit met een wel heel bizar verhaal.

“Waar kom je vandaan?” “Wit-Rusland.” “Ah, Rusland.” (zucht) “Een deel van Rusland?”

Dat is het vaste stramien waarin een gesprek meestal verloopt als ik iemand ontmoet uit het Westen. De meeste mensen hebben er nog nooit van mijn land gehoord. En om eerlijk te zijn, beledigt me dat. Telkens moet ik duidelijk maken dat Wit-Rusland zijn bestaansrecht al lang heeft afgedwongen van de Sovjet-Unie. Het voelt daardoor aan alsof mijn land dat nog elke dag opnieuw moet bewijzen.

Toch heeft Wit-Rusland zijn plaats op de kaart, net zoals

het negen en een half miljoen inwoners telt. In realiteit zijn het er net iets minder, aangezien tweeduizend studenten in Vilnius leven. Ze gaan er naar de aula aan een ‘universiteit in ballingschap’. En ik ben één van hen.

UNIVERSITEIT IN BALLINGSCHAP

De European Humanities University, kortweg EHU, werd in 1992 opgericht in Minsk door een kleine groep intellectuelen die de conservatieve tradities in het hoger onderwijs wilden uitdagen. Dit was nog georiënteerd op het Sovjettijdperk. De universiteit evolueerde al snel als product van een romantisch experiment tot één van de leidende instanties betreffende de internalisering en liberalisering van het hoger onderwijs in Centraal-en Oost-Europa. Uiteraard konden de Wit-Russische autoriteiten deze verlichte instelling op termijn niet blijven tolereren. In 2004 moest de EHU haar activiteiten in het land noodgedwongen staken. Dankzij steun van de Litouwse overheid, de Europese Commissie, tal van publieke initiatieven en fondsen uit zowel de Verenigde Staten als Europa kon EHU haar activiteiten opnieuw ontplooiën, ditmaal echter in het buitenland, oftewel in Vilnius, Litouwen. We zijn ondertussen in de herfst van 2005 beland.

Ik vervoegde de rangen zelf in 2007, nadat ik eerst een jaar gestudeerd had aan de Belarusian State University (BSU) te Minsk. Zodoende kon ik de contrasten tussen beide onderwijssystemen aan den lijve ondervinden: ouderwets en Sovjetgedateerd tegenover Europees en

up-to-date. Ik heb me die keuze tot dusver nooit beklaagd, maar jammer genoeg blijf ik thuis vaak op onbegrip botsen. Veel mensen begrijpen namelijk niet hoe ik een prestigieuze opleiding aan een staatsuniversiteit kon inruilen voor een riskant onderwijsavontuur aan een verbannen universiteit, met mogelijk maar weinig toekomstperspectief in Wit-Rusland.

-ACADEMISCH EXTREMISME-

Wat mij nog meer stoort, is het feit dat de meeste van hen EHU niet als een excellente academische instelling beschouwen, maar als een oord van verderf dat niets te maken heeft met onderwijs, maar eerder een broedplaats is voor opposanten, extremisten en terroristen.

Ik mag hen dat echter niet te zeer kwalijk nemen. Dat soort propaganda wordt elke dag uitgezonden op alle staatszenders. Je merkt het elk jaar al tijdens de lente. Vlak voordat de nieuwe inschrijvingen van start gaan, leven deze moddercampagnes weer even op. Aangezien we in Wit-Rusland uit de media worden geweerd, ontbeert het debat dus een tegenstem. Toch lijkt het erop

dat de pogingen van nationale media om het imago van de European Humanities University te kelderen, jongeren er niet van weerhouden zich in te schrijven. Ook de obstakels die studenten tijdens hun studie mogelijk tegenkomen, schrikken hen niet af. Ze hopen namelijk mee te werken aan de verwezenlijking van de democratie in Wit-Rusland. De mensen die zich aandienen bij EHU, begrijpen dat dit een eiland van vrijheid is, waar politieke propaganda en druk je niet de mond snoeren en waar je geen angst hoeft te hebben om te zeggen of denken wat je wil.

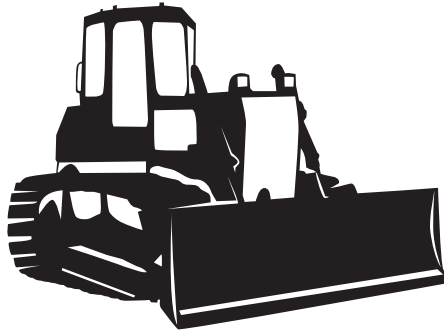
Deze studenten geloven dat ze kunnen bijdragen tot een betere toekomst voor Wit-Rusland. De eerste stap zetten ze al door 'anders' te durven denken. Een volgende stap bestaat erin te protesteren. Afgelopen december voegden veel mensen de daad bij het woord door te reageren op het ondemocratische stembusverloop tijdens de presidentsverkiezingen. Na hardhandig optreden van de autoriteiten werden elf studenten van mijn universiteit gearresteerd. Een van deze studenten, Nastia Palazhanka werd vastgehouden in de KGB-gevangenis en riskeerde een celstraf van vijftien jaar (Hillary Clinton

reikte daarom de International Woman of Courage Award aan haar uit, BVB). Andere EHU-studenten werden tien tot vijftien dagen vastgehouden. In totaal werden ruim tweehonderd Wit-Russische studenten gearresteerd. Hoeveel meer er geschorst werden uit hun opleiding is niet geweten, maar de EHU heeft aangekondigd dat ze bereid is alle studenten op te nemen die geschorst werden na de protesten.

Dankzij de buitenlandse steun en donaties is het voor de European Humanities University mogelijk te blijven opereren buiten Wit-Rusland. De universiteit vormt er een baken van licht en hoop voor alle jonge mensen die verandering wenselijk vinden in hun land. Ik hoop dat op zij op een dag de stuwende kracht zullen vormen achter die verandering... ■

Volg de verandering op de voet via twitter @Belarus_2011

Ter bescherming van de auteur werd een fictieve naam gebruikt

Campinaria - een club op instorten ?

Gebouw D en Campinaria gaan door sloopplannen wellicht tegen de vlakke.

De zacht suizende bomen langs de verlaten Middelheimlaan deinen vredig mee op het ritme van de wind. Statige huizen uit een vervlogen epoque breken de langgerekte weiden omlind door bomenpartijen. De serene, haast sacrale sfeer geeft me de indruk dat ik in een andere wereld ben terecht gekomen. De stad met overvolle trams, ronkende bussen en toeterende taxichauffeurs lijkt als een vage herinnering van me af te vallen. Plots doemt daar een gebouw op dat nog pompeuzer oogt dan de villa's. Het is het majestueuze hoofdgebouw dat vroeger de École Coloniale Supérieure heette en nu de wat minder gracieuze naam Gebouw A draagt. Schuin achter dit flamboyante gebouw staat Gebouw D: onder meer de thuisbasis van studentenvereniging Campinaria. Het was daar dat ik had afgesproken met praeses Emiel Masyn en enkele andere leden van zijn vereniging. De reden van mijn bezoek: de 'Campinaria-

spirit' proeven zolang deze nog te proeven is. Gebouw D wordt binnenkort immers met de grond gelijk gemaakt. Het zou kunnen dat daarmee ook de 40-jarige studentenvereniging Campinaria verdwijnt.

EEN WARM ONTHAAL

Na een vriendelijke ontvangst door Emiel stappen we met een delegatie van ongeveer acht man het gebouw binnen. De lange sober betegelde vloeren contrasteren met de fel beschilderde muren, om de twee à drie meter afgewisseld door een deur. Direct schieten me scènes uit de vele 'American Pie'-films. Ieder moment zou er een Stiffler uit een deur kunnen rennen met het ondergoed van een rondborstige dame als buit in zijn vuisten. Mijn eerste indruk is een gevoel van nostalgie, alsof je na jaren je oude school bezoekt: anders, maar vertrouwd. Zo had ik jarenlang gedacht te gaan leven wanneer mijn studentenleven op volle gang was. Het is

een concept dat alleen al om deze nostalgische waarde wat meer gekoesterd mag worden.

EEN GROTE FAMILIE

Nog wat onwennig begeven we ons naar een van de koten. Het wordt het kot van praeses Emiel. In het kot prijkt het clubwapen van Campinaria aan de muur. Zijn kamer is compact, maar dat maakt hem helemaal niets uit. De hele gang zou mee tot zijn kot kunnen worden gerekend, daar speelt zich namelijk het studentenleven af. Dat geeft toch een geheel andere kijk op de zaken. Tijdens mijn bezoek wordt Emiel vergezeld door vier heren en een dame die graag aan mij uitleggen waar Campinaria voor staat. "Het leven hier is als een groot kot. We wandelen van deur naar deur en staan zeer nauw met elkaar in contact. Dit maakt het groepsgevoel onder de leden erg groot. Wanneer je in aparte huizen woont, zoals bijvoorbeeld op de stadscampus, dan zie je elkaar alleen op café. Nu woon je eigenlijk

constant met al je vrienden in een huis.” Zo vertelt een van de eerstejaars.

GEZONDE CLUB, ZIEK GEBOUW

Wanneer ik vraag naar de toekomstplannen van het gebouw en daarmee indirect ook naar die van de vereniging, daalt het kwik enkele graden. Er wordt een gevoelige snaar geraakt. De praeses verklaart bondig dat hij serieus nadenkt om de vereniging op te doeken wanneer ze niet meer bij elkaar kunnen wonen. De andere leden stemmen teneergeslagen in. Praeses Emiel: “Het gebouw, althans het concept achter het gebouw, representeert de vereniging. We kunnen niet her en der wonen. We willen gewoon graag bij elkaar blijven. Dit is hoe we ons studentenleven willen leiden en niet anders.” Al sinds 1972 heeft de club een vaste schare leden. Het ene jaar wat meer, het andere wat minder, maar altijd is ze geliefd onder eerstejaars. Ongeveer 120 studenten wonen, studeren en leven er gezamenlijk

bij elkaar. Het is een gezonde vereniging, geen twijfel mogelijk.

Het gebouw daarentegen is terminaal ziek. Wanneer we de rondleiding door het gebouw vervolgen, komen de eerste klachten al naar voren. Een derdejaars: “Het gebouw is oud en slecht onderhouden. Veel van de koten zijn matig tot slecht geïsoleerd en er heerst een gigantische muggenplaag door een onbedoeld muggenparadijs in de kelder. Hierdoor hebben we zelfs in de winter last van muggen. Daarnaast is veel klein onderhoud achterwege gelaten, zoals schilderwerk.” Veel ongemak dus, hoewel ik vermoed dat veel van de koten rond de Ossenmarkt niet in een veel betere conditie verkeren. De sporen van het verleden geven het gebouw ook haar charme. Onderweg naar de keuken lopen we langs een tafelfuotbalspel. Een derdejaars zegt dat deze tafel de bakermat is geweest van het kampioenschap van Campinaria dat enkele jaren geleden is gespeeld. Avond na

avond moet er zijn gespeeld, gespannen blikken en verkrampte handen waren aan de orde van de dag. Je kunt het zilte zweet nog op je tong proeven als je er langs loopt. “Helaas heeft iemand laatst de balletjes meegenomen. We kunnen nu dus niet meer spelen, eigenlijk wel jammer.” betreurt Emiel. Op de begane grond staat een grote, logge kast volgepakt met bekers en prijzen, in de loop van de jaren verzameld door ijverige studenten die strede in naam van Campinaria. Ook dit heeft zijn verhaal: de sleutel is namelijk al een tijd zoek. Veel van de prijzen worden daarom nu maar ergens anders opgeslagen. Zo heeft elk hoek en gat in het gebouw zijn eigen verhaal, zijn eigen studentenleven.

DE SLOTSOM

Toch relativeert de praeses dit. “Het gebouw is inderdaad erg slecht onderhouden, ondanks een recente investering in de douches. Hoewel de historie van de club nauw verbonden is met dit gebouw, zullen we onze ►

poot niet stijf houden wanneer we moeten verhuizen. Maar dan moet er wel een degelijk alternatief komen. We willen koste wat kost bij elkaar blijven, tegen een betaalbare huurprijs. Zoals de plannen er nu voor staan, zullen we zeker moeten opsplitsen, en zal een deel van ons in de duurdere particuliere koten moeten gaan wonen. Dat is voor ons een brug te ver. Het is goed dat de universiteit besluit om de leefomstandigheden te verbeteren, maar dan moet er ook wel worden geluisterd naar de stem van de getroffen student. Kort gezegd: verhuizen: ja, opsplitsen: nee." ■

DE RECTOR REAGEERT

Volgens rector Alain Verschoren moet de beslissing van de Raad van Bestuur om het Studentenhoe op Campus Middelheim af te breken, in een groter kader worden geplaatst. Recent kwam er een prestigieuze bouwplan van de grond, waarin de buitencampussen grondig worden geherstructureerd en de gloednieuwe campus Industriële Wetenschappen uit de grond wordt gestampt. In dit masterplan, waarvan de totale kosten zo'n 80 miljoen euro bedragen, kan er ook ruimte worden gemaakt voor een nieuw studentenhoe op de buitencampus. Hiermee wordt er volgens de rector een mogelijkheid gecreëerd om de huisvestingsproblemen in Middelheim eindelijk definitief aan te pakken. Deze plannen werden bovendien reeds met de leden van studentenclub Campinaria besproken.

Het probleem is dat deze nieuwe woonvoorzieningen niet onmiddellijk kunnen worden gerealiseerd. De oplevering zal ondermeer afhangen van de beslissingen van de Stad Antwerpen. Het huidige gebouw wordt echter al in 2012 afgebroken. In de tussentijd zullen er dus tijdelijke mogelijkheden moeten worden gecreëerd, waarbij Alain Verschoren toegeeft dat een enkeling hierbij onvermijdelijk overlast zal ondervinden. Zoals bekend zal er voor ongeveer 80 studenten opvang worden voorzien in het Pastoraal Centrum op Campus Groenenborger. Het verschil in prijs tussen deze koten en de maandelijkse huur op Campus Middelheim, zo'n 70 euro op maandbasis, zal op basis van het dossier van de student door de Universiteit worden overbrugd.

Voor de 50-tal studenten die door deze regeling buiten de boot vallen, maar die voorheen wel voor een kamer op de Middelheimcampus in aanmerking kwamen, komt de rector ook met een oplossing. Hij garandeert dat de Universiteit alles in het werk zal stellen om voor hen een vervangend kot te vinden om en nabij de Buitencampussen, waarbij het prijsverschil eveneens zal worden gecompenseerd.

De vraag is uiteraard wat er gebeurt met nieuwe studenten, voor wie het alsnog moeilijker wordt om een plaats in een studentenhoe te bemachtigen. Verschoren zegt dat er ook hier een beroep kan worden gedaan op de expertise en de woonsubsidies die de Universiteit aan haar studenten beschikbaar blijft stellen.

De rector reageert nogal luchtig op het verwijt van de studenten van Campinaria, die stellen dat hij de huisvestingsproblemen zou hebben gebruikt tijdens zijn verkiezingscampagne in 2008. De studenten kwamen toen immers zelf met de vraag de gebrekkige woonomstandigheden aan te pakken. Dankzij deze beslissing wordt daar nu echt werk van gemaakt. Bovendien wordt er nu voorzien in een duurzame oplossing, die ook met toekomstige generaties rekening houdt. Verder verwacht Verschoren begrip van de 'gedupeerde' studenten. "Bij iedere overgangfase zijn er altijd een paar die hiervan hinder zullen ondervinden. Je mag van studenten die straks een universitair diploma op zak hebben, toch wel verwachten dat zij iets verder kijken dan hun eigen comfort en dat zij zich ook tijdens hun studententijd een beetje kunnen aanpassen", aldus de rector. ■

dwars

zoekt

Redacteurs

Je bent kritisch en je schrijft graag. Proficiat. Voeg je bij de redactie van *dwars* en wend je talent aan om elke maand mee het mooiste studentenblad van Vlaanderen te vullen met originele, relevante artikels.

Lay-outers

Je bent een estheet met oog voor journalistiek. Proficiat. Voeg je bij de redactie van *dwars* en geef mee vorm aan het studentenblad dat pretendeert het mooiste van Vlaanderen te zijn.

Fotografen

Je neemt graag foto's en maakt graag eens wat mee. Proficiat. Voeg je bij de redactie van *dwars* en voeg het beeld bij het woord. Hebben we al gezegd dat de foto's ons het mooiste studentenblad van Vlaanderen maken?

ICT'ers

Je kent wat van informatica en nieuwe media vind je *da bomb*. Proficiat. Voeg je bij de redactie van *dwars* en heers over onze website. Die website is volgend jaar spiksplinternieuw en de mooiste van alle Vlaamse studentenbladen.

Antwerpen boven in het nieuwe België?

Staatshervorming dreigt grootsteden over het hoofd te zien

Bijna driehonderd. Dat is het aantal dagen waarin ons land hopeloos op zoek is naar een regering. In alle ernst zijn al tal van voorstellen gelanceerd om de nodige institutionele hervormingen te bepleiten, maar een akkoord lijkt nog ver weg. Nochtans is de argumentatie die de onderhandelaars hanteren Antwerpen niet vreemd. Integendeel, vanuit gelijkaardige voedingsbodems zou men zelfs geheel in de stijl van de preformatie (op het randje van de satire dus) kunnen ijveren voor een sterkere Antwerpse regio met meer economische middelen: een zogenaamd Antwerps Grootstedelijk Gewest. In dit artikel nemen we de proef op de

som en maken we die denkoefening compleet.

Aan creatieve denkers tot nog toe geen gebrek. In de marge lijkt het allemaal de revue al gepasseerd: van een nostalgisch verlangen naar het unitaire België over de Belgische Unie tot een sterk en onafhankelijk Vlaanderen. Vanuit ludieke hoek herleefde zelfs het *orangisme*, en zette de N-GA de Gentse onafhankelijkheid op de kiesagenda. Ook het provinciaal autonomisme herleefde her en der. In Antwerpen bleef het daarentegen voorlopig haast windstil.

HOMOGEEN VLAANDEREN?

Het blijft ietwat bevreemdend. De dialoog in dit land wordt de laatste tijd bijna uitsluitend gevoerd in termen van homogene blokken. Daarbij zoeken een welvend Vlaams Gewest - dat zich beroept op zijn Nederlandstalige karakter - en een armer Waals Gewest - dat uitsluitend Frans wenst te spreken en Brussel na aan het hart gelegen is - steevast de confrontatie met elkaar op. Politici zijn zich bewust van dit clichématig taalgebruik, maar schuwen het daarom niet.

Dat dit vermeende taalconflict zo levendig is in de rand rond Brussel, lijkt enigszins logisch. Dat het ook in Antwerpen en elders tot een politiek issue van belang kon uitgroeien, doet toch de wenkbrauwen fronsen. De voornaamste manier waarop wij in aanraking komen met de Franse taal is namelijk via ons onderwijs, waar we de taal al van jongs af aan leren. In Wallonië is men op dit vlak zelfs progressiever door onderdompelingsonderwijs aan te bieden. Bovendien worden meerdere vakken daar in het Nederlands onderricht.

Uit cijfers van het OCMW en Non-Profit Data blijkt dat in onze stad ruim honderdvijftig nationaliteiten huizen. Deze diversiteit overstijgt de taalproblematiek in elk aspect. Multiculturalisme is doordringender aanwezig in de Antwerpse stad en kan onmogelijk gecategoriseerd worden onder de noemer Waals of Vlaams. Waarom is een bipolair taalconflict dan toch zo actueel?

IT'S THE ECONOMY, STUPID

Een en ander heeft te maken met de welvaarts-kloof tussen Vlaanderen en Wallonië. De communautaire problematiek wordt economisch onderbouwd. De Belgische Financieringswet is namelijk voorzien van een solidariteitsmechanisme waardoor geld van noord naar zuid stroomt. Geen enkele prognose die dit betwist. Het toekomstige

verloop van deze financieringsstromen is daarentegen wel onderwerp van discussie. De vraag of de vergrijzing deze effecten zal neutraliseren, staat daarbij centraal. Toch dringt zich ook hier de kwestie op: dient institutionele vernieuwing de economische versterking van de gewesten na te streven?

“
‘Parking’ genereert meer inkomsten voor minder uitgaven.
”

Een economische analyse dient normaliter verder te kijken dan de gewesten in ons land. Luik en Dinant zijn geen pot nat, net zoals Antwerpen en Zoutleeuw dat evenmin zijn. Een beleid op maat van regionale tewerkstellingspolen - de stedelijke gewesten - lijkt daarom meer aan de orde. Binnen Vlaanderen vinden namelijk ook transfers plaats. Via Eurostat blijkt al gauw dat vanuit het arrondissement Antwerpen een substantieel grotere bijdrage wordt geleverd aan het BBP. Als we de koopkracht per capita als indicator nemen van die bijdrage ligt Antwerpen met zijn 37.000 euro ver voor op de rest van Vlaanderen - we laten Wallonië hier zelfs even buiten beschouwing. Van Diksmuide over Dendermonde tot in Tongeren

een streefcijfer van 20.000 euro per hoofd heet daar ambitieus te zijn. Als Antwerpenaar ben je om die reden nu eenmaal solidair met mensen uit de Westhoek of die andere uithoek: Limburg. Is dat dan evident? Normaliter wel, de noord-zuid-problematiek vormt echter een precedent waardoor we principieel niet langer akkoord hoeven te gaan.

Het BBP wijst in essentie op de economische sterkte van een regio. Het vertelt echter vrij weinig over de welvaartsverdeling binnen die regio. Op dat vlak is het Antwerpse rapport minder positief. De activiteitsgraad ligt volgens Lokale Statistieken beduidend lager dan elders en dus is het geen verrassing dat de werkloosheid met bijna 12 procent hoge toppen scheert. We presteren op dit vlak ruim 5 procent slechter dan de provinciale gemiddeldes. De budgetten staan mede daardoor onder grote druk: slechts 35 procent van de totale Antwerpse bevolking ontving volgens het OCMW in 2007 een inkomen door arbeid. Kwatongen zouden dit haast ‘Waalse maatstaven’ durven noemen.

‘T STAD WIL OOK WAT

Als grootstad oefent Antwerpen daarnaast ook een belangrijke centrumfunctie uit, en die kost geld. Dagelijks pendelen duizenden mensen naar

de stad om er te gaan werken. Zij maken onder meer gebruik van het openbaar vervoernet waarin de stad moet voorzien. Deze stedelijke functies sloppen een aanzienlijk deel van het overheidsbudget op en vormen een grote meerkost.

Het Instituut voor Sociale en Economische Geografie wees reeds op de structurele verarming van onze steden. De fiscale basis van steden neemt volgens hen af. Rijkere en autochtone Belgen trekken steeds vaker weg uit het centrum van de stad naar de periferie. Tegelijkertijd groeien in het centrum de sociale kosten van de stad. Cijfers van de Studiedienst van de Vlaamse Regering tonen bijvoorbeeld aan dat Antwerpen een disproportioneel grote vertegenwoordiging van allochtonen kent in vergelijking met omringende gebieden. In de periferie - parking in de volksmond - genereert men daardoor almaar meer inkomsten voor minder uitgaven. Antwerpen heeft er dus - net als andere steden - alle belang bij om versterkt uit een staatshervorming te komen.

Elke stad kent zijn eigen dynamiek en die vraagt nu eenmaal om beleid op maat. De haven van Antwerpen is in die zin een enorme factor van belang die bijdraagt tot de eigenheid en sterkte van de Antwerpse stedelijke regio. De Nationale Bank berekende zelfs dat de haveneconomie 6,8 procent van alle werkgelegenheid in het Vlaamse Ge-

west genereert. Vergelijkbare belangen ontwikkelen zich in Zeebrugge en Gent, terwijl Brussel met de internationale instellingen dan weer een enorm potentieel aan tewerkstelling in handen heeft.

HET BELGIË VAN STEDELIJKE GEWESTEN

De huidige politieke impasse onderscheidt zich nog steeds door zijn halsstarrig, antistedelijk karakter. Antistedelijk, omdat oeverloze discussies gevoerd worden die niet relevant zijn voor de stedelijke samenleving. Halsstarrig, omdat het status-quo van het eigen gelijk de geesten beheerst. Vertrekkende vanuit diezelfde argumenten kunnen we een staatshervorming betogen die dichter aanleunt bij de maatschappelijke realiteit. Op straat spreekt men namelijk niet uitsluitend

Politici zijn zich bewust van hun clichématig taalgebruik.

Nederlands. Een zesde staatshervorming zal niet veel aan die realiteit veranderen. Ander taalgebruik en culturele intolerantie lijken als een rode lap op een stier te werken. Dit belooft alvast een onstuimige toekomst voor de stedelijke omgeving.

Men moet zich ook vragen stellen bij het Vlaamse *Wirtschaftswunder*. Zonder de bestuurlijke indeling in gewesten zou ook binnen Vlaanderen een ongelijke welvaartsverdeling optreden. Ondanks zijn economische sterkte vertoont Antwerpen namelijk kenmerken van structurele armoede. Hoge werkloosheid en moeizame integratie tonen aan dat toekomstig beleid zich meer op de stad moet richten. In die zin hoeft de huidige commotie rond Brussel zich niet opnieuw voor te doen. Meer efficiëntie en transparantie enerzijds (een Vlaamse eis) tegenover meer bevoegdheden en een herfinanciering anderzijds (een Franstalige eis), kunnen probleemloos onderhandeld worden in een proces dat meer op inhoud dan op symbolen gericht is.

Een vernieuwd staatsbestel zou daarom stedelijke gewesten als basiseenheid van bestuur moeten erkennen. Het Antwerps Groot-Stedelijk Gewest zou daar een sterke vertaling van vormen. Onderlinge relaties in België kunnen dan complementair en niet langer communautair of bipolair zijn. Dat basisprincipe verwerpen, duidt op een misinterpretatie van deze denkoefening. Zo gezegd, zo gedaan. ■

April 2011

door Anne Hammers

We blijven er maar op hameren. Cultuur is verplichte leerstof voor iedere student. Van boekenwurm tot laboratoriummuis, van proefdieren-fetisjist tot bibliofiel. Stadsmussen en buitenbeesten, kruip uit uw kot, broeikas, kippenhok of kattenluik en geniet van het Antwerpse culturaanbod dat *dwars* voor u onder de loep nam.

ECHO BASE (28/03 T/M 03/04)

- **De Bromvlieg, 'Aardling'** • Het nieuwe stuk van onze universitaire toneelgroep kan best beschreven worden als salonfähige en laservrije sciencefiction. De regie is in handen van een voormalig *dwars*-hoofdredacteur. Dat belooft!

Tickets via debromvlieg@gmail.com

DE SINGEL (30/03 T/M 2/04)

- **Romeo Castellucci, 'The minister's black veil'**
- Niet zozeer de titel van dit toneelstuk, maar de naam van de regisseur trekt hier de aandacht. Castellucci is een van de nog levende grootheden uit de theaterwereld die je gezien moet hebben.

Wees er snel bij, want met slechts vier voorstellingen op het programma zijn de tickets wellicht snel uitverkocht.

CC DE KERN (31/03)

- **Benefiet voor Sam ten Broek** • Zegt de naam van deze jongen je misschien niets? De namen van artiesten als Raymond van het Groenewoud, Annemie Gils en Mira doen dat waarschijnlijk wel.

CARTOONS CINEMA (VANAF 6/04)

- **'También la lluvia'** • De titel van deze film klinkt niet echt Nederlands, net zoals het predicaat 'nieverans in iël 't Stad b'halve ba ons'. Dat wil zeggen dat de film alleen in deze cinema te zien zal zijn. Centraal staat de ontdekkingsstocht van Christopher Columbus, hier bekeken vanuit een modern perspectief.

ARENBERG SCHOUWBURG (9/04)

- **Nigel Williams 'Geloof Mij'** • De show van deze Belgische Brit wordt wegens succes hernomen. Het verband tussen religie en onze Westerse supermarktcultuur staat hier centraal.

PETROL (22/04)

- **Dance for Gaza** • Een geslaagd feestje met hiphop en dance, en tegelijkertijd geld inzamelen voor het goede doel? Het kan. De artiesten die op deze avond Petrol bevolken, zijn de problemen in het Midden-Oosten nog niet vergeten.

BOURLA SCHOUWBURG (28/04)

- **Admiraal Freebee solo** • Volg dit ingetogen optreden vanuit de comfortabele, pluuche zetsels van de Bourla Schouwburg. Zijn goede reputatie als live-zanger zal de Admiraal in deze zaal zeker kunnen waarmaken.

ANTWERP EXPO (27/04 T/M 1/05)

- **Lannoo's boekenmarkt** • Stapels boeken, cd's, dvd's en kantoorpullen, kortom, alles wat een student nodig heeft. Hier uitgestald en aangeboden tegen scherpe prijzen. De toegang is gratis.

MHKA (T/M 21/08)

- **Ten Oosten van 4-24** • Enkele Belgische kunstenaars lieten zich inspireren door het thema 'De Oriënt'. Het resultaat hiervan is het hele semester te bewonderen. De tentoonstelling wordt aangevuld met werken van enkele Aziatische kunstenaars.

Modemuseum
www.momu.be

Zuiderpershuis
www.zuiderpershuis.be

TRIX
www.trixonline.be

deSingel
www.desingel.be

Monty
www.monty.be

Toneelhuis
www.toneelhuis.be

KMSKA
www.kmska.be

M HKA
www.MHKA.be

FotoMuseum
www.fotomuseum.be

Arenbergschouwburg
www.arenbergschouwburg.be

Scheldapen
www.scheldapen.be

Cultuurweb
www.cultuurweb.be

Petrol
www.petrolclub.be

Buster
www.busterpodium.be

De Roma
www.deroma.be

Rataplan
www.rataplanvzw.be

Maarten Inghels schrijft waakzaam

Hoe een dichter zich niet in een hokje laat stoppen

Toen Maarten Inghels twintig was en aan de Universiteit Antwerpen studeerde, ging voor hem de droom van menig student Taal- en Letterkunde in vervulling. Zijn dichtbundel werd gepubliceerd door een van de grootste poëziedirecteuren van de Lage Landen: Gerrit Komrij. Zijn carrière als dichter begon als een wervelwind. Bijna drie jaar later ligt zijn tweede dichtbundel 'Waakzaam' in de rekken - en schopte hij het tot *dwars*-columnist. Ons gesprek vormt alvast een prachtig geluidsfragment. Geroezemoes en heldere jazzmuziek op de achtergrond, en het donkere, gevoelige timbre van een dichter die spreekt over onze generatie en zijn nieuwe geëngageerde toon.

Hoe was het om een succesvol debuut op te volgen?

Maarten Inghels Moeilijk. Ik merkte al gauw dat ik iets totaal anders wilde doen. Ik was wel heel tevreden over het debuut, ook omdat de recensies heel goed waren, maar ik had geen zin om dat te herhalen en hetzelfde te schrijven. Dat vond ik voor mezelf niet interessant genoeg. Toen ben ik eerst aan een roman begonnen en schreef ik tussendoor nog wel gedichten. Maar plots

was er een moment waarop ik die roman radicaal opzij heb geschoven en heb gezegd: "Ik moet dit nu vertellen, in gedichten." Toen had ik eigenlijk alleen nog maar de titel, het titelgedicht en het idee waarover de bundel

moest gaan. Ik heb me er toen op gesmeten, gezien wat er uit kwam. Het resultaat ligt nu voor ons op tafel.

Vind je de persoonlijke tedere stijl uit 'Tumult' nog wel te verzoenen met de rauwe nieuwe stijl van 'Waakzaam'?

Inghels Ik geloof wel in het credo van Hugo Claus. Hij wilde vrij zijn. Hij was dat dan ook in zijn literatuur, elk boek was anders. Als je 'Het jaar van de kreeft' naast 'Het verdriet van België' legt, zie je dat die twee mijlener van elkaar staan. Ik herken die hang naar vrijheid. Dat je jezelf niet in een hokje wil stoppen en je niet wil laten terugdringen in een bepaald soort poëzie. Voor mij valt het dus perfect te verzoenen. Dat vraagt wel een overstap van lezers die mijn debuut kochten. Die gaan misschien schrikken en misschien ook afhaken. Maar daar kan ik mij weinig van aantrekken. Als ik daar bang voor zou zijn, dan zou ik slaaf zijn van mijn eigen ritme en mijn eigen woorden.

Ik kan me toch voorstellen dat je als het succes je zo ineens overvalt na je eerste bundel, hunkert naar meer.

Inghels Ja, maar dat is gevaarlijk, denk ik dan.

Waakzaam zijn, is de boodschap.

Inghels Exact. Het succes was op den duur een beetje hallucinant voor mij. Veel optredens en interviews, mijn studie liep achter, het was een stormloop van veranderingen. Het was fantastisch dat er binnen een half

jaar ineens een bundel was onder redactie van Gerrit Komrij. Wat voor iemand die literatuur studeert al een unieke kans is. Ik ben daar helemaal niet rouwig om, maar als het na twee jaar is gaan liggen, vind je pas de nuchterheid.

VAN BINNENWERELD NAAR BUITENWERELD

In je vorige bundel 'Tumult' sprak je vooral vanuit je eigen leefwereld en je persoonlijke verlangens. Die stijl behoud je nog wel in het hoofdstuk 'Het abattoir van het afscheid', het gedeelte over de teloorgang van een relatie, maar verder staan de tedere binnenwereldgedichten in contrast met de meeste gedichten in 'Waakzaam'. Je schrijft meer over de wereld om je heen. Hoe is deze ommekeer tot stand gekomen?

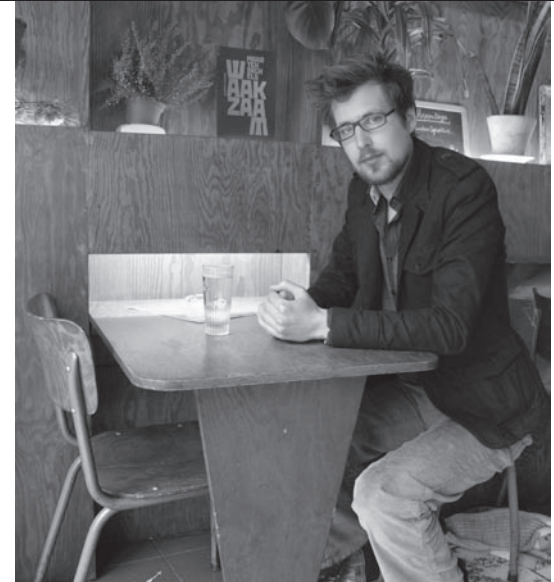
Inghels 'Tumult' kwam tot stand omdat ik heel onverwacht heb gedebuteerd. Ineens was daar de vraag van Gerrit Komrij en moest ik op korte tijd een bundel samenstellen. Wat op zich niet erg was, maar dan grijp je wel terug naar werk dat je al hebt liggen. Logischerwijs zitten er dan gedichten tussen die ik had geschreven op mijn zestiende en achttiende, en als ik terugblik, blijkt inderdaad dat het hele persoonlijke en introverte poëzie is. Toen ik dat uitbracht, was ik daar tevreden over, maar ik vind dat er in het huidige poëzielandschap al veel van dat soort introverte poëzie wordt geschreven. Er wordt veel naar de eigen navel gekeken en er worden brave dingen geschreven. Terwijl ik op een bepaald moment vond dat er wel heel veel boeiende dingen aan het gebeuren waren, en tegelijk ook heel gevaarlijke dingen. Voor mij was er een kantelmoment toen ik een deceniumoverzicht zag van 2000 tot en met 2010. Dat

is hallucinant. Facebook, YouTube, 9/11, Wikileaks: er zijn heel veel dingen op te noemen die fundamentele veranderingen teweeg hebben gebracht. Ik vond daarom dat ik het niet kon maken om over mezelf te gaan schrijven. Persoonlijke liefdesgedichten moeten ook bestaan, maar ik kon het toen niet opbrengen. In de gedichten zit ook wel een soort van kwaadheid tegenover de wereld. Een kwaadheid die niet noodzakelijk van mij is. Bijvoorbeeld in het eerste gedeelte, daar staan veel ruwe, kwade en smerige woorden in. Die komen niet

“
**Als je zo'n gedicht schrijft
vertoef je even met die dode
alsof je zelf een nabestaande
bent**
”

van mij, maar die heb ik van het internet geplukt. Facebook en internetfora staan vol met spam en negatieve reacties. Mensen hebben een directe kans om hun mening te geven. Dus ik heb in veel gedichten gewoon de stem van die massa eruit gehaald. Het zijn niet altijd mijn persoonlijke uitspraken. Voornamelijk het eerste gedeelte bestaat vooral uit heel veel anonieme stemmen die ik bij elkaar heb geraapt.

In het openingsgedicht 'Graag zou ik de kaken openbreken (tot de kaakkramp optreedt)' en in het hoofdstuk 'Revolte' geef je een rauwe, niets ontziende visie op onze generatie en de maatschappij. Draag je daar een grote zorg voor?

Inghels Ja, ik dacht eerst dat onze generatie heel lui en cynisch was. Voor een deel ben ik nog niet helemaal overtuigd dat dat niet zo is. Ik was bekommerd om hoe deze jonge generatie reageert op de gebeurtenissen en de erfenissen die de generatie zal meekrijgen. Ik had het gevoel dat er een soort van apathie heerst. De insteek “we blijven maar studeren want we vinden toch geen werk”, vind ik zorgwekkend. Ik maak me zorgen om studenten die een conservatievere houding aannemen en denken dat het met een huis, een hond en een kind wel goed komt. Plus de gedachte dat het niet onze fout is maar die van de generatie voor ons en dat de aarde toch al kapot is en wij er niets meer aan kunnen doen. ►

“

Een dichter is ook geen sociaal werker maar het gaat me om een bepaalde bewustwording.

”

Je gaf al vaker aan, in gedichten en interviews, dat je vooral de onverschilligheid wilt vermijden.

Inghels Ik kan absoluut niet leven met onverschilligheid. Ik heb mijn beeld uiteindelijk ook wel bijgesteld. Er heerst helemaal niet zo'n grote onverschilligheid als ik dacht. Ik ben bijvoorbeeld naar de betogingen in Brussel geweest om te schrijven. Ze stonden daar wel mooi. Op een gegeven moment dacht ik: zo'n scherp oordeel over mijn generatie is ook niet vriendelijk en ik ben per slot van rekening zelf ook soms lui en cynisch. Toch vind ik het belangrijk om de koe bij de horens te vatten.

ALSOF JE ZELF EEN NABESTAANDE BENT

In de bundel staan ook verschillende gedichten vanuit projecten van buitenaf. Een heel hoofdstuk bestaat uit gedichten die je hebt gemaakt tijdens het coördineren van De Eenzame Uitvaart. Hoe was het om begrafenissen bij te wonen van mensen die in eenzaamheid zijn gestorven? Dat moet toch heel intens zijn, vooral voor een gevoelige dichter?

Inghels Je probeert die emotie wel voor een stuk opzij te zetten. Je leeft heel intensief gedurende vier à vijf

dagen met die dode samen. Je fietst langs de burens, belt met het rusthuis en komt zo heel veel te weten of juist weer niet. Als je zo'n gedicht schrijft vertoef je even bij die dode alsof je zelf een nabestaande bent. Je gaat ook een beetje gissen, omdat je soms weinig te weten komt. Langs de andere kant heb je van die gemediatiseerde verhalen zoals bijvoorbeeld van een demente vrouw die twee weken naast het dode lichaam van haar man heeft geleefd zonder dat ze door had dat hij dood was. Dat grijpt je aan. Het is soms hard, maar net daarom doe je het ook.

Om de hardheid tegen te gaan.

Inghels Ja, in eerste plaats vooral omdat ik het belangrijk vind dat mensen met respect worden begraven en met respect in de maatschappij naar elkaar toe leven. Om die solidariteit terug op te rakelen die steeds meer naar de achtergrond dreigt te verdwijnen. De Eenzame Uitvaart is geen project dat de wereld dusdanig verbetert dat we hand in hand door de stad gaan lopen, maar het wil wel een signaal geven. Een dichter is dan ook geen sociaal werker. Het gaat me wel om een bepaalde bewustwording. Dat slaat ook op 'Waakzaam', dat de dichter eens bewust moet worden van wat er om hem heen gebeurt. ■

'Waakzaam' van Maarten Inghels wordt uitgegeven door De Bezige Bij en ligt sinds 15 maart in de betere boekhandel.

Lees ook Maarten Inghels' column 'De Nuttelozen van de nacht*' op pagina 37.

Fotowedstrijd DiversUA

Een beeld zegt meer dan 1000 woorden. We dagen we je graag uit om gelijke kansen en diversiteit op de universiteit of elders te vatten in sprekende beelden.

De winnaars krijgen niet enkel een prijs, maar de beste foto's worden ook tentoongesteld op de verschillende campussen.

Een gezamenlijk initiatief van de Studentenraad en Departement Universiteit & Samenleving

Reglement en spelregels op www.ua.ac.be/gelijkekansen

van 15 februari tot 15 april.

VitgePERSt

Deze campagnefoto haalde het net niet

Alfred...
De nieuwe
Nobel.

lerenisleven

 Universiteit
Antwerpen

OPSTAND IN BAHREIN NA NEGATIEVE EVALUATIE MANAMA

VISITATIECOMMISSIE ONTKENT ALLE BETROKKENHEID

PROFFEN ONDERGAAN COLLECTIEF TAALBAD ENGELS IN
WEZENBERG: BALLEKNIJPERS VERPLICHT

DISCOFANS OVERSPOELEN K.U. LEUVEN

PER ONGELUK SOUL IN PLAATS VAN BRAIN TRAIN
INGELEGD.

COKE-SNUIVERS OSSENMARKT
GEKANT TEGEN ROOKVERBOD CAFÉS
Vrees voor te drukke wc's door stiekeme rokers

INTERN ONDERZOEK DEPARTEMENT TAAL-
KUNDE WIJST UIT:

UA WEL DEGELIJK AFKORTING UNIVERSITEIT ANTWERPEN

'LE TOUR' WORDT FRANSE RE-
MAKE VAN 'DE RONDE'
JAN EELEN SCHRIJFT ALVAST 400 VERHAALLIJNEN.

<< Rewind wat we vroeger leuk vonden

TEKST: NICK DE PUYSSSELEIR

TEKST: SARAH VAN ALSENOY

Rescue Rangers

'Pa-pa-pa pak ze dan, Rescue Rangers, ko-ko-ko kom d'r aan, wat een helden!' Geboren in de jaren 80? Dan voelt u nu spontaan een gezonde portie adrenaline opborrelen. Knabbel en Babbel, ditmaal strak in het pak en vlot articulerend, schitteren in de rol van hun leven als de Starsky en Hutch onder de tekenfilm-eekhoorns.

REWIND Deze animatieserie van Walt Disney Studios verschijnt in maart 1989 voor het eerst op de Amerikaanse televisie in de vorm van een langspeelfilm. De vaste Disney-waarden Knabbel en Babbel (origineel: Chip and Dale) worden er pas in laatste instantie bijgehaald en vormen samen met de aan kaas verslaafde Australische muis Monterey Jack, zijn huisvlieg Zipper en de verstrooide babe Dottie (origineel: Gadget) het detectiveteam Rescue Rangers.

PLAY Geïnspireerd op Indiana Jones en Magnum P.I. zorgen Knabbel en Babbel voor de nodige dosis *comic relief* bij het oplossen van misdaden die onzichtbaar zijn voor het doorsnee politieoog - CSI *avant la lettre* dus. Of het nu gaat om een gestolen lading pinda's in de plaatselijke zoo of het dwarsbomen van de plannen van de in een paars kostuum gehulde maffiabaas Fat Cat en zijn bende, geen enkele misdaad glipt door de mazen van de wet. De knagende superhelden worden op slag populair. Fastfoodketen McDonalds komt op de proppen met een gepersonaliseerde Happy Meal - inclusief speelgoedfiguurtjes - en er wordt gewerkt aan een eigen stripreeks en een gelijknamige videogame.

FAST FORWARD Fans van het eerste uur moesten wachten tot 2005 voordat Walt Disney het gros van de afleveringen uitbrengt op dvd. Ondertussen wordt de serie beschouwd als een van de populairste van Disney en zorgt stripgigant BOOM! Studios vanaf 2010 voor een heuse Rescue Rangers revival dankzij een splinternieuwe reeks comics.

Buffy the Vampire Slayer

Neem een blonde stoot met een verdacht goede rechtse, enkele agressieve vampieren, wat *jocks* en cheerleaders die voor puberale onzekerheden zorgen in een slaperig Amerikaans stadje en ziedaar: je hebt een heerlijke vampierenserie!

REWIND Het concept van een *high school*-studente die in haar vrije momenten de griezels van de nacht molesteert, werd al in 1992 door Joss Whedon in het leven geroepen voor de film 'Buffy the Vampire Slayer' met Kristy Swanson als Buffy. Enkele jaren later, meer bepaald in 1997, wordt het script opnieuw van onder het stof gehaald en wordt er een televisieserie van gemaakt, ditmaal met de mooie Sarah Michelle Gellar als de onverwoestbare Buffy.

PLAY Zo'n tien jaar geleden had ik elke avond een afspraak met Buffy, Willow, Xander en Giles van de Sunnydale High School. 2be heette toen nog Kanaal Twee en vampieren waren nog bloeddorstige onnoden die niet glinsterden, maar in as opgingen als ze in het zonlicht kwamen. De übercoole introsong (een nummer van de Californische pop punk band Nerf Herder), de veelvuldige *haja's!* en *tsjaka's!* van Buffy, en natuurlijk de mooie ogen van de mysterieuze vampier Angel maakten keer op keer mijn avond.

FAST FORWARD In 2003 was het definitief gedaan met vampieren spiesen en werd de populaire serie begraven (en, in tegenstelling tot de vampieren, bleef de serie wel in zijn kist liggen). Buffy's *lover* Angel heeft uiteindelijk nog een spin-off gekregen, waar ook Cordelia, dat vervelende strekenwif, een rol in had. Hoewel er de laatste jaren verschillende vampierenseries en -films uit de grond zijn gestampt, heeft er nog geen enkele van hen de leegte kunnen opvullen die 'Buffy the Vampire Slayer' heeft achtergelaten. Nee, *vampire* Eric, zelfs jij niet.

DE NUTTELOZEN VAN DE NACHT*

CAFÉ DE SCHACHT

Maarten Inghels is dichter, schrijver en kroegbezoeker. Elke maand is hij, zoals Brel het ooit bezong, een van de nuttelozen van de nacht en bekijkt hij de bodem van zijn glas in een studentencafé.

De arm uit de kom slingerend tracht ik wanhopig de aandacht van een van de barmannen te trekken, twee uit teflon getrokken karikaturen, het moeten broers zijn, die met hun behendigheid bewijzen dat ze al sinds mensenheugenis café De Schacht bemanen. Het pand heeft een middeleeuwse geschiedenis onder de leden, nog waarneembaar aan de houten balustrades van de tussenverdieping, maar heden heeft de drankzaal vooral een tafelvoetbaltafel die met neon helverlicht wordt en een tapkraan als centrum bij het kringdansen. Hoewel de barman ons vertelt dat het vanavond “gewoon pub” is, worden klokslag negen uur de stoelen weggedragen en druppelt er wat later een legertje donderdagavondstudenten binnen die, naar eigen zeggen, een *suit-up-party* houden. En inderdaad, ik bemerk op korte tijd heel wat gilets op grootvaders wijze als een minimalistisch drielidig pak.

De muziek is dan weer zo anachronistisch als Jezus met een polshorloge aan. Waar we bij het binnenkomen nog rond de oren werden geslagen met technobeats, krijgen we al gauw het scala aan Eminem-songs. Gelardeerd met de gouden oude ‘Dansplaat’ van Brainpower. De Slim Shady jaagt ons naar boven, het tussenzaaltje op, waar we onze overjassen over een box draperen waardoor de hoge tonen worden uitgeschakeld en we op het ritme van de basen bier kappen. Eminem wordt vakkundig afgewisseld met Shakira die balkt als een geitje met koudwatervrees. Op slag voelen we ons weer veertien, zwelgend in ons spleen, met weemoedigheid die niemand kan verklaren en des avonds komt, wanneer men slapen gaat. Vooralsnog laat ik me niet kisten door het genot van een portie wereldleed, maar teen ik opnieuw naar beneden onder het mom van research.

Ik bots al gauw op de jongen die het meest opvalt, een wat gezetter lachebekje dat de clown uithangt met een roze cowboyhoed op en een wat groot uitgevallend handtas van Marc Jacobs in de hand. “Waarom de hoed”, vraag ik met luide stem, om boven

de derderangsrijmpjes van de hiphopper te komen. “Aaah!” roept hij uit. “Wel, ik ben nogal een figuur. Echt een figuur.” “Wat bedoel je met een figuur?” vraag ik welwillend. “Awel, een figuur”, antwoordt hij. “Thomas”, roept hij plots over mijn schouder. “Thomas, ik ben nogal een figuur, hein.” Ik zie Thomas vanop een afstandje even zwaaien ter kennisgeving, of was het een gebaar van bevestiging? “Maar wat bedoel je met die figuur?” “Ah, contrair, hein”, legt de roze cowboyhoed uit. “Ik ben contrair, tegendraads. Ik ben een figuur.” “Aha.” “Wel, zie nu. Het is een *suit-up-party*, maar ik dacht, ik zet een hoed op en neem een *suitcase* van Marc Jacobs mee. Dan heb ik sowieso gewonnen. Dat is contrair.” Ik neem afscheid zonder te vragen wat hij nu eigenlijk gewonnen heeft. Maar misschien is dat ook contrair; het leven als een wedstrijd zien zonder dat je iets zal krijgen.

Wanneer ik het toilet bezoek en voor het urinoir de gevleugelde woorden van Cowboyhoed overpeins, zie ik de affiche van de Tour de France hangen. De foto op de poster beeldt enkele vooroorlogse wielrenners af die met de bierpul in de hand aan de

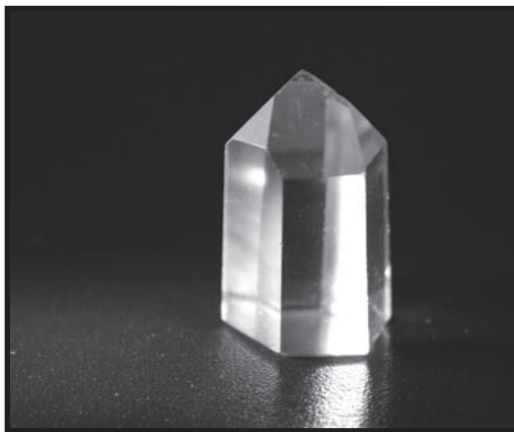
schaft beginnen. Het is een aankondiging voor een kroegentocht als een *tour de farce*, met een palmares aan prijzen zoals: de roze trui voor de dames, de witte trui voor eerstejaars, de gele trui voor wie het dichtst de intoxicatiegrens bereikt en een groene trui voor wie zwelgt zonder tussendoor te ademen. Mijn hoofd begint te tolleren in de toiletten, overal de affiches, flyers, spandoeken ter aankondiging van cantussen, feestjes op woensdagen en donderdagen, in kelders, pubs, cafés. Agendaplannen die als dekmantels over de schouders van de nuttelozen van de nacht hangen. Ik krijg mededogen met hen die van feest naar tapkraan struinen, met groeiende wallen onder de ogen. Waar Remco Campert nog schreef: “We stampten op de grond en er groeide een feest” als ode aan het spontane leven, leven de nuttelozen als excuustruzen in de nacht, afgewend van de dag. Op de tonen van ‘Deze donkere jongen komt zo hard’ van De jeugd van tegenwoordig, duik ik dieper de nacht in, op zoek naar een bestemming.

www.maarteninghels.be

Woord & Beeld

Elke foto beeldt een **studentenclub** uit. Schrijf de naam in de vakjes onder de foto. Met de letters van de genummerde vakken vorm je het sleutelwoord dat je kan invullen in de balk rechts onderaan.

						3
--	--	--	--	--	--	---

		1								
--	--	---	--	--	--	--	--	--	--	--

FOTO'S: BENJAMIN THEYS & ISABEAU VOGEELEER

OPLOSSING DWARS 63: AZIJNPISSER

T O Y S T O R Y 3

The Social Network
Black Swan

The King's speech

Had het juiste antwoord gevonden en wint de felbegeerde cultuurcheques: Lea Riegelhaupt

				2		
--	--	--	--	---	--	--

Stuur je oplossing samen met je studiejaar en -richting en rol-nummer naar contact@dwars.be. Als het juist is, komt jouw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die student prijs.

Dankzij de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de cultuurcheques weer een feit. *dwars* geeft elke maand een boekje weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.

Sleutelwoord:

1			2	3		
---	--	--	---	---	--	--

dwars luistert naar...

'Will Do' van Tv on the Radio. Hun nieuwe album komt deze maand uit. Beluister dit fantastische nummer alvast op hun facebook-pagina. (Floris Geerts)

'Baby Baby Baby' van Make The Girl Dance. Om met een vette Franse electroschijf de lente goed in te zetten. (Benjamin Theys)

'Kleinste sterren' van Mathieu & Guillaume. Een nummer waarbij ik mijmer over de toekomst, vol kleinste sterren want "die fonkelen het meest". (Marie-Paule Fritschy)

'Annie You Save Me' van Graffiti Six. Een niet onaantrekkelijke zanger wiens leven je best zou willen redden. (Anne Hammers)

'Many Shades of Black' van The Raconteurs. En ik zwaai met mijn armen alsof ik een symfonieorkest dirigeer. (Daan Hafkamp)

'Black Panther' van Crystal Castles. Elektronische muziek met subtiele tonen die doen denken aan een klassieke Gameboy, gepresenteerd door een excentriek duo. (Bart Van Ballaert)

'Sun Will Rise' van Bonobo & Speech Debelles. *Twenty years of Ninja Tune love.* (Annelies Desmet)

'I'll Take Care Of U' van Gil Scott-Heron and Jamie xx. Dat dansmuziek zo ontroerend kan zijn, dat wist ik niet. Gil en Jamie krijgen van mij de prijs voor combinatie van het jaar. (Yannick Dekeukelaere)

'Find Your Grail' uit de musical Spamelot. Om nog even in de sfeer te blijven van deze heerlijk geschifte musical. (Line Magnus)

'How It Ends' van Devotchka. Tromgeroffel dat de lente verwelkomt. (Elisa Hulstaert)

dwars in... Noorwegen

FOTO: FREDERIK VAN DER VEKEN

Zelf ook met een *dwars* in het buitenland? Stuur je foto voor 'dwars in ...' naar contact@dwars.be en maak kans op een Knack-abonnement van drie maanden